

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Ενιαίο Μέτωπο

Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων

Γίνονται πίσω από τις πλάτες κι ενάντια στα συμφέροντα του λαού

Αρχισε στις 7 του Γενάρη η τέταρτη φάση των διακοινοτικών συνομιλιών. Σ' αυτή τη φάση θα συζητηθεί όπως ανακοινώνεται η προώθηση λύσης «επι μέρους θεμάτων». Στους προηγούμενους γύρους συζητήθηκε το γενικό πλαίσιο των συνομιλιών και για πρώτη φορά από την έναρξη των διακοινοτικών συνομιλιών από το Μακάριο, συζητούνται τώρα πραχτικές λύσεις σε μερικά θέματα, όπως αυτο του Βαρωσιού, του οικονομικού εμπάρκο, του αεροδρομίου κ.λ.π.

Η εξέλιξη αυτή είναι απόλυτα φυσιολογική, και ενδεικτική του τι συμβαίνει. Προωθείται και στην Κύπρο η ίδια διαδικασία επίλυσης όπως και στην περίπτωση Αιγύπτου-Ισραήλ (Καμπ-Νταϊβιντ). Αφού οι αντιμαχόμενες αστικές δυνάμεις αποδέχτηκαν τη διαδικασία των συνομιλιών σαν μέσο για λύση των μεταξύ τους διαφορών σημαίνει ουσιαστικά ότι αποδέχτηκαν να συζητήσουν με βάση το αντικειμενικό ισοζύγιο δυνάμεων. Μπορούμε λοιπόν ν' αναμένουμε ορισμένες ανακατατάξεις που θάναί πάντα στα πλαίσια του δοσμένου ισοζυγίου δυνάμεων και που δεν θ' αποτελούν καμμία σημαντική αλλαγή παρα θάναί μια έγγραφη και επίσημη αποδοχή της κατάστασης που ισχύει αντικειμενικά.

Τα θέματα που φαίνεται ότι θα συζητηθούν στο 4ο γύρο των διαπραγματεύσεων αποδεικνύουν αυτή τη λογική. Πρόκειται για ανταλλαγή ορισμένων επι μέρους πλεονεχτημάτων της κάθε πλευράς. Ένα κομμάτι του Βαρωσιού ένατι κατάργησης του οικονομικού εμπάρκο, μεγαλύτερο κομμάτι του Βαρωσιού σε αντάλλαγμα για το άνοιγμα του αεροδρομίου Λευκωσίας κ.λ.π. Οι εξελίξεις αυτές είναι σημαντικές, όχι ότι αλλάζουν

σημαντικά πράγματα στη κατάσταση, αλλά γιατί δείχνουν ακριβώς τη διάθεση των δύο αστικών ηγεσιών ν' αποδεχτούν το υπάρχον στάτους-κβο.

Από διάφορες πολιτικές ηγεσίες αριστερές και δεξιές εξηγείται ότι οι μικρές λύσεις θα ακολουθήσουν η μια μετά την άλλη και τελικά θα γίνη κατορθωτό να δοθη και η μεγάλη, η συνολική λύση του προβλήματος. Αυτή η διαδικασία είναι η γνωστή σαν διαδικασία λύσης

βήμα προς βήμα του Κίσσινγκερ. Στην περίπτωση της διαμάχης Αιγύπτου-Ισραήλ πέτυχε πράγματι να δώση ένα αποτέλεσμα τελικά. Υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να πετύχη και στη Κύπρο. Όμως αυτο το αποτέλεσμα δεν μπορεί νάναί μακρόχρονη λύση και προπαντων δεν μπορεί νάναί λύση για το κυπριακό λαό και τους λαούς της περιοχής.

Η διαδικασία των βήμα προς βήμα συνομιλιών δεν μπορεί να φέρη μια συνολική λύση του ζητήματος. Αντίθετα με τις μικρές σε επι μέρους ζητήματα λύσεις που δίνονται με τη μέθοδο του δούναί και λαβείν βοηθείται η κατάσταση να σταθεροποιηθη όπως είναι. Διότι πράγματι το δούναί και λαβείν γίνεται πάνω σε θέματα που παρακωλύουν τη σταθερότητα, της τωρινής κατάστασης. Η κυβέρνηση του Κυπριανού θέθελε να πάρη πίσω λίγα εργοστάσια και ξενοδοχεία για λογαριασμό της αστικής τάξης που φυσικά εκπροσωπει. Το ίδιο η Τ/Κ ηγεσία θέλει ν' απαλλαχτη από το οικονομικό εμπάρκο που εμποδίζει ζωτικά συμφέροντα των Τ/Κ αστών. Με την ευκαιρία θα επιστρέψουν φυσικά και μερικοί πρόσφυγες έτσι ώστε να λιγοτέψουν οι «μεμψιμοιρούντες». Παράλληλα επέρχεται μια «ανήσυχη» σταθερότητα η οποία επιτρέπει την απρόσκοπτη χρησιμοποίηση του νησιού για λογαριασμό του Ιμπεριαλισμού. Η

σταθερότητα αυτή θα πρέπει νάναί «ανήσυχη» έτσι ώστε οι Ιμπεριαλιστικές χώρες να συνεχίσουν να παίζουν το διαιτητικό ρόλο που παίζουν.

ΟΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΛΗΞΟΥΝ ΣΕ ΛΥΣΗ ΣΥΜΦΩΝΗ ΜΕ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Οι συνομιλίες διεξάγονται από τους εκπροσώπους της αστικής τάξης κάτω από την εποπτεία του ΟΗΕ (του διεθνούς οργανισμού κατοχύρωσης του διεθνούς καπιταλισμού). Από μια πρώτη κιόλας ματιά δεν βλέπουμε ποιος θα μπορούσε να υποστηρίξη τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και του καταπιεζομένου λαού σ' αυτές τις συνομιλίες. Οι αστικές τάξεις των δύο κοινοτήτων είναι απόλυτά υποταγμένες στο ιμπεριαλισμό.

Τα οικονομικά τους συμφέροντα απορρέουν από τη προσφορά υπηρεσιών στις μεγάλες καπιταλιστικές χώρες, (στρατιωτικές-πολιτικές ή εμπορικές) από τη δυνατότητα τους να προσφέρουν κερδοφόρες συνεργασίες στο ξένο κεφάλαιο και από τη δυνατότητα τους ν' αγοράσουν μ' οποιοδήποτε αντίτιμο μηχανές προχωρημένης τεχνολογίας.

Όπως το 1960 με τις συμφωνίες της Ζυρίχης έτσι και τώρα οι συνομιλίες γίνονται «πίσω από τις πλάτες του λαού των δύο εθνικών κοινοτήτων. Παρ' όλο ότι τώρα δεν συμμετέχουν επί-

σημα οι κυβερνήσεις Αγγλίας, Ελλάδας, Τουρκίας όπως στη Ζυρίχη, εν τούτοις είναι ξεκάθαρο ότι οι συνομιλίες διεξάγονται μέσα στο ίδιο νατοϊκό πλαίσιο (μάλιστα η Τουρκία συμμετέχει με 30000 στρατο). Η διαιτησία του ΟΗΕ δεν πρέπει να μας καθησυχάζει, αντίθετα. Πράγματι η επέμβαση του ΟΗΕ δεν βοήθησε ποτε την εργατική τάξη και το λαϊκό κίνημα αλλά αντίθετα βοήθωσε στη σταθεροποίηση του καπιταλισμού. Γίνεται αυτο φανερό και από το ποιοι στρατοί συμμετέχουν στην ούτω καλούμενη ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ. Είναι όλοι στρατοί προχωρημένων καπιταλιστικών χωρών και ξοδεύουν τεράστιο ποσό χρημάτων εδώ. Για να πληρώσουν οι αστοί γι' αυτά τα έξοδα σημαίνει ότι πράγματι έχουν κάτι να κερδίσουν, τη διαφύλαξη των συμφερόντων τους. Ας μη ξεχνούμε ότι η πράσινη γραμμή το 1963 χαρακτήκε από τον Αγγλικό στρατό, ενταγμένο για τη περίπτωση στην «ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ.»

Οι συνομιλητές λοιπον εκφράζουν συμφέροντα ξένα προς τα συμφέροντα των εργατών και του λαού. Συνομιλούν, σταματούν, ξαναρχίζουν τις συνομιλίες δίνον η παίρνουν για καθαρά δικα τους συμφέροντα. Όσες φορές αναφέρονται στο λαό είναι για να πετύχουν δημαγωγικά την υποστήριξη του, ή τουλάχισ-

Συνέχεια στη σελ. 8

1980: ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Οι επαναστατικές εξεγέρσεις σε πολλές χώρες του Τρίτου Κόσμου που χάραξαν το 1979 - με πιο σημαντικές την Ιρανική και τη Νικαραγουανή - αντισταθμίζονται ίσως σε σημασία με την μεγάλη όξυνση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του 1980 που βύθησε τις ίδιες τις χώρες της μητρόπολης σε βαθύ οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό αδιέξοδο. Παρόμοιο αδιέξοδο απόδειξε πια χωρίς αμφιβολία το 1980 πως μαστίζει και τις ανατολικές χώρες ενώ στις χώρες του Τρίτου κόσμου εντάθηκε η ταξική σύγκρουση και η πολιτική αποσταθεροποίηση.

Ο πρώτος χρόνος της δεκαετίας του 80 άφησε να φανει πως η δεκαετία αυτή θα είναι μια από τις πιο αποφασιστικές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Στις σελίδες 2 και 3 στεκόμαστε στα κυριώτερα γεγονότα του 1980 στο διεθνές προσκήνιο αναλύοντας τη σημασία και τις επιπτώσεις τους για να προχωρήσουμε στη συνέχεια σε μια σκιαγράφιση των προοπτικών του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος.

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ 1980 - ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Αμερική - Δυτική Ευρώπη

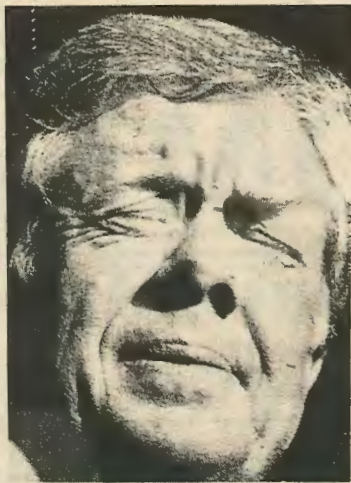
Οι οικονομίες της Αμερικής και της Δυτικής Ευρώπης γνώρισαν το 1980 μια νέα μεγάλη κάμψη. Νέα ύλη για την απάνθρωπη ανεργία - 7% στην Αμερική 8 εκατομμύρια μόνο στις χώρες της ΕΟΚ - συνεχιζόμενα επικίνδυνα ύψη στον πληθωρισμό, πτώση του εμπορίου και της βιομηχανικής παραγωγής. Εχοντας να αντιμετωπίσουν ταυτόχρονα στασιμότητα στην οικονομία - ανεργία και πληθωρισμό οι κυβερνήσεις των δυτικών χωρών έτειναν στην εγκατάλειψη σ' αυτό το στάδιο της πολιτικής του κρατικού παρεμβατισμού συνεχίζοντας κατά το 1980 τις περικοπές στις κρατικές υπηρεσίες (κοινωνικές υπηρεσίες, υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης κλπ), την αύξηση των επιτοκίων κ.ο.κ. ενώ κυβερνήσεις και εργοδότες επιδόθηκαν σε μια χωρίς προηγούμενο επίθεση ενάντια στις απολαβές των εργαζομένων σε μια προσπάθεια να αυξήσουν τα κέρδη των εταιρειών και τις επενδύσεις του κεφαλαίου κι επίσης για να μειώσουν τις πληθωριστικές πιέσεις. Η πολιτική αυτή απότυχε παταγωδώς μέσα στο 1980.

Ο πιο φανατικός υποστηρικτής αυτής της πολιτικής η Συντηρητική Μάργκαρετ Θάτσερ, έσπασε το ρεκόρ αντιδημοτικότητας που είχε οποιοσδήποτε άλλος πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας. Η πολιτική των συντηρητικών δημιούργησε 2 1/4 εκατομμύρια τουλάχιστο ανέργους με πιθανότητες το 1981 να ξεπεράσουν τα 3. Ο πληθωρισμός δεν κατέβηκε στα επίπεδα που ανέμενε η Θάτσερ ενώ η στασιμότητα στην παραγωγή συνεχίζεται. Τέτοια ήταν η αποτυχία της «τολμηρης» αντεργατικής πολιτικής της Θάτσερ που ούτε οι ίδιοι οι εργοδότες δεν είναι πια ευχαριστημένοι από το πόνι τους.

Αυτή η πολιτική τόσο στη Βρετανία όσο και σ' αυτή τη «Ρωμάλια» Δυτική Γερμανία καταδίκασε τις οικονομίες των χωρών τους σε αρνητική ανάπτυξη (κάτω από το μηδέν) ενώ οι προοπτικές ανάπτυξης για το 1981 για όλες τις καπιταλιστικές χώρες είναι ζοφερές.

Η οικονομική κρίση είχε τρομερά πολιτικά και κοινωνικά επακόλουθα σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες.

Στην Αμερική στοίχισε την προεδρία στον Κάρτερ κι έκαμε τους Αμερικανούς ακόμα πιο κυνικούς απέναντι στα δύο παραδοσιακά κόμματα και τους εκπροσώπους τους (βλέπε ποσοστό αποχής από τις τελευταίες προεδρικές εκλογές, Σ.Ε. αρ. φύλλου 94) ενώ δυναμώνουν οι φωνές για την ίδρυση ενός ανεξάρτητου εργατικού κόμματος φορέα των εργατικών συμφερόντων. Στο πολιτικό επίπεδο επιβεβαιώθηκε η εντεινόμενη ανικανότητα του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να επεμβαίνει άμεσα (στρατιωτικά) στις διάφορες χώρες. Αυτό φάνηκε από το φιάσκο της προσπάθειας (τον Α-

πρίλη) να απελευθερώσουν τους Αμερικανούς ομήρους με στρατιωτικά μέσα, μα κι από την γενικότερη τους ανικανότητα να λύσουν το πρόβλημα των ομήρων μετά από ένα ολόκληρο χρόνο.

Στη Βρετανία η οικονομική κρίση - που είναι η χειρότερη μετά την Ιταλία ανάμεσα στις αναπτυσσόμενες χώρες - έσπρωξε την κοινωνία στα αριστερά πράγμα που είχε την αντανάκλαση του στο εργατικό κόμμα. Έτσι στο ετήσιο Συνέδριο του κόμματος επικράτησε καθαρά η αριστερά πτέρυγα του κόμματος πετυχαίνοντας μεγάλες νίκες όπως ήταν στο πολιτικό επίπεδο, η απόφαση να αποσυρθεί η Βρετανία από την κοινή αγορά ο μονομερής πυρηνικός αφοπλισμός κλπ και στο οργανωτικό, η υποχρέωση των βουλευτών να θέτουν τον εαυτό τους στις κλαδικές κομματικές οργανώσεις για επανεκλογή τους σαν υποψήφιοι βουλευτές και η εκλογή αρχηγού όχι από την κοινοβουλευτική ομάδα αλλά από πλατύτερο σώμα, που θα περιλαμβάνει εκπροσώπους των συνδικάτων.

Η αριστεροποίηση του εργατικού κόμματος φάνηκε κι από την παραίτηση του Κάλαχαν και την εκλογή του Φουτ στην αρχηγία του κόμματος.

Η εκλογή του Φουτ ενώ ήταν φαβορί ο δεξιός Χίλν αποτέλεσε ήττα του και τελευταίο χαράκωμα για τη δεξιά επικράτηση του αριστερου ρεφορμιστή Τόνυ Μπεν και της ομάδας του. Τέτοιο είναι το μέγεθος της ήττας της δεξιάς πτέρυγας που εκπρόσωποι της απειλούν το κόμμα με διάσπαση με τη δημιουργία νέου Σοσιαλδημοκρατικού ή κεντρώου σχήματος. Εν τω μεταξύ απότυχε νέα έντονη προσπάθεια - που βοηθήθηκε απ' όλο τον αστικό τύπο και την τηλεόραση ακόμα για αποβολή από το κόμμα της Μαρξιστικής τάσης του Μιλίταντ που ελέγχει τη νεολαία κι έχει αυξήσει την επιρροή της στις συντεχνίες και τις τοπικές κομματικές οργανώσεις.

Χαρακτηριστικό της γενικής ανόδου του εργατικού κινήματος στις καπιταλιστικές χώρες είναι και η γενική απεργία που παράλυσε στις αρχές του Μάη «τον παράδεισο της ταξικής αρμονίας» (Σ.Ε. αρ. φ. 82) - τη Σουηδία -. Η σημαδιακή αυτή εργατική αναταραχή - πρωτοφανής στην ιστορία της Σουηδίας - που κράτησε πάνω από 3 βδομάδες και κατάρτηξε σε νίκη των εργατών (αυξήσεις 7% εκεί που

οι εργοδότες δεν έδιναν καθόλου) ήρθε να φανερώσει πως η νέα οικονομική κρίση του καπιταλισμού δεν θα αφήσει ανέπαφες ούτε τις χώρες με «άριστες» παραδόσεις «εργατικής ειρήνης» και «ευημερίας».

Οι εξελίξεις όμως στην Πορτογαλία έδειξαν πως η ανικανότητα η απροθυμία των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων να εκμεταλλευτούν τα αδιέξοδα του καπιταλισμού για να δώσουν την προοπτική του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας στις μάζες μπορεί να οδηγήσει σε ήττες το εργατικό κίνημα.

Έτσι, παρα την ένταση της κρίσης στη χώρα στις εκλογές του Οκτώβρη επικράτησε η δεξιά Δημοκρατική Συμμαχία, μια νίκη που ανατράπηκε σ' ένα βαθμό με τις προεδρικές εκλογές όπου ηττήθηκε ο δεξιός υποψήφιος στρατηγός Καρνέιρο (Σ.Ε. αρ. φ. 96).

Συντριπτική ήταν και η ήττα του ακροδεξιού Στράους στις εκλογές του Οκτώβρη στη Δυτ. Γερμανία από τις οποίες βγήκε ενισχυμένος ο κυβερνητικός συνασπισμός με 53% των ψήφων.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Το πιο σημαντικό όμως γεγονός της χρονιάς ήταν αναμφίβολα η γιγαντιαία κίνηση των Πολωνών εργατών που τους έφερε αντιμέτωπους με τη γραφειοκρατία που κυβερνά τη χώρα και τους συμμάχους της στην Σ. Ε. νωση και τις άλλες ανατολικές χώρες. Η εργατική εξέγερση - που είχε επίκεντρο τα ναυπηγεία του Γκντάνσκ στη Βαλτική κι επεκτάθηκε σ' όλη τη χώρα - έφτασε σε κάποια - προσωρινή σίγουρα ανάπαυλα το Νιόβρη μετά την αναγνώριση των ανεξάρτητων συντεχνιών «Αλληλεγγύη» και την υπόσχεση για ικανοποίηση των αιτημάτων των εργατών.

Τα γεγονότα της Πολωνίας συντάραξαν την ανθρωπότητα: Χρησιμοποιήθηκαν από τους αστούς της Δύσης - τύπος, τηλεόραση, κυβερνήσεις κλπ - για να δείχτει πόσο αντιδημοκρατικό και αντεργατικό σύστημα είναι ο κομμουνισμός! (Σ' αυτή την προπαγάνδα δεν υστέρησε η Σημερινή).

Η προπαγάνδα αυτή βοηθήθηκε από τον τρόπο αντιμετώπισης των γεγονότων από τις ανατολικές χώρες και τα φιλοσοβιετικά κόμματα της δύσης που προσπάθησαν από κοινού να αποδώσουν την εξέγερση σε ιμπεριαλιστικούς δαχτύλους, αντισοσιαλιστικά στοιχεία κλπ. κλπ. (κι εδώ δεν υστέρησε η «Χαραυγή» και το ΑΚΕΛ, ενώ τα «Νέα» και η ΕΔΕΚ σιώπησαν.) Η αστική προπαγάνδα λοιπόν εκμεταλλεύτηκε δεόντως την πιθανολογούμενη εισβολή στην Πολωνία από Σοβιετικές δυνάμεις (θυμίζοντας και τα γεγονότα του Αφγανισταν του 79) και τις όλες εξελίξεις στην περιοχή για να χτυπήσει ιδεολογικά τις σοσιαλιστικές ιδέες το Μαρξισμό - Λενινισμό.

Η στάση που πήραν τελικά πολλές δυτικές κυβερνήσεις και η καθολική Εκκλησία απέναντι στη γραφειοκρατία που κυβερνά την Πολωνία ισχυροποιεί τις αναλύσεις της εφημερίδας μας σχετικά με τη φύση της εξέγερσης. Έτσι κυβερνήσεις χωρών όπως η Βρετανία κι άλλες χώρες της ΕΟΚ έτρεξαν να ενισχύσουν οικονομικά την Πολωνική γραφειοκρατία ενώ η καθολική εκκλησία έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στο κατασigaσμα της εργατικής εξέγερσης (επηρεάζοντας και προσωπικά τον ηγέτη της «Αλληλεγγύης» Λεχ Βαλέσα) πράγμα που τις κέρδισε τις ευχαριστίες της Πολωνικής γραφειοκρατίας και κομμάτων όπως του Βρετανικού κομμουνιστικού κόμματος.

Είναι φανερό πως όσο εναντιώνεται η Σοβιετική γραφειοκρατία στην επικράτηση μιας υγιούς εργατικής δημοκρατίας στην Πολωνία στις γραμμές που χάραξαν οι Μαρξ και Λένιν άλλο τόσο εναντιώνεται η καθολική εκκλησία και οι καπιταλιστές της Δύσης γιατί η δημιουργία μιας τέτοιας δημοκρατίας θα λάμψει σαν φάρος στους εργάτες όλων των χωρών για την επαναστατική αλλαγή τόσο στη δύση όσο και στην ανατολή.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αν η παγκόσμια οικονομική κρίση έφερε πολιτικά και οικονομικά προβλήματα στις μητροπόλεις του καπιταλισμού συνέχισε να βυθίζει τις χώρες του Τρίτου Κόσμου σε ακόμα χειρότερα χάη - χαμήλωμα βιοτικού επιπέδου, στασιμότητα στην ανάπτυξη της βιομηχανίας, άγρια εκμετάλλευση, ένταξη ταξικών αντιθέσεων και πολιτική αποσταθεροποίηση.

Το πιο δραματικό γεγονός στο χώρο του Τρίτου Κόσμου ήταν η κήρυξη του πολέμου μεταξύ Ιραν - Ιρακ το Σεπτέμβρη ο πόλεμος, που συνεχίστηκε με αμείωτη σφοδρότητα για όλο το υπόλοιπο μέρος του 1980 στοίχισε τη ζωή πολλών χιλιάδων Ιρανών και Ιρακινών εργατών κι απειλεί την καταστροφή των βασικών οικονομικών πηγών των δύο γειτονικών χωρών.

Στη βάση της κήρυξης του

πολέμου (Σ. Ε. αρ. φ. 91) βρισκόταν ο φόβος του Σανταμ Χουσείν του Ιρακ για εξαγωγή της Ιρανικής επανάστασης και η προσπάθεια του να παίξει το ρόλο του «παναραβικού» ηγέτη σε μια περίοδο που οι Ιρανικές ένοπλες δυνάμεις βρίσκονταν σε μειονεχτική θέση ένεκα της επανάστασης ενάντια στο Σαχικό καθεστώς και τις αλλαγές που ακολούθησαν. Τα αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής - κι ιδιαίτερα η Σ. Αραβία και Ιορδανία - παρατάχθηκαν με το μέρος του Ιρακ για να χτυπήσουν την Ιρανική επανάσταση. Το Ιρακ όμως βρήκε συμμάχους και στο στρατόπεδο Σοσιαλιστικών Κομμάτων όπως του ΠΑΣΟΚ του οποίου ο ηγέτης Α. Παπανδρέου υποστήριξε το Ιρακ.

Από την άλλη το καθεστώς των μουσουλμάνων του Χομεϊνι στάθηκε ανίκανο να προλάβει τον πόλεμο ή να προστατέψει την επανάσταση έχοντας αποξενώσει με το σωβινισμό του τους αραβόφωνους λαούς κι όντας ανίκανο να ενώσει αυτούς τους λαούς και την εργατική τάξη του Ιρακ για μια μόνιμη ειρήνη στην περιοχή, που μόνο οι αριστερές δυνάμεις των δύο χωρών έχουν τη δυνατότητα να πράξουν.

Ενα από τα πιο στυγνά, αιματοβαμμένα, ρατσιστικά καθεστώτα του κόσμου - το καθεστώς Ιαν Σμιθ της Ζιμπάβουε - γνώρισε το 1980 μια σημαντική ήττα με την άνοδο στην εξουσία μετά τις εκλογές του Φεβράρη του Πατριωτικού Μετώπου του Ρόμπερτ Μουγκάβε. Η ήττα αυτή ήταν μεγαλύτερη αν υπολογίσουμε την εκλογική εξοφάνιση των δυνάμεων του επίσκοπου Μουζορέουα που ήταν το πόνι των λευκών στη χώρα και προοριζόταν - από τους λευκούς και τους Συντηρητικούς της Βρετανίας - για την εξουσία. Η μεγάλη αυτή νίκη του Ζιμπάβουανου λαού μετά από 7 χρόνια πάλης έμεινε ασυμπλήρωτη με κίνδυνο οπισθοδρόμησης λόγω της άρνησης των δυνάμεων του Μουγκάβε να σπάσουν τελειωτικά με το καπιταλισμό οδηγώντας τη χώρα στο σοσιαλισμό που μόνος μπορεί να λύσει τα προβλήματα και να σπρώξει την κοινωνία μπροστά. Έτσι το τέλος του 80 βρήκε τη χώρα σε τεράστια οικονομι-

ΔΙΕΘΝΗ

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

κα και κοινωνικά προβλήματα και το λαο να απαιτεί ριζικές σοσιαλιστικές αλλαγές. Τόση ήταν η πίεση των μαζών και των προβλημάτων που το Δεκέμβριο ανάγκασαν τον Μουγκάβε να αναγγείλει πρόθεση του για κρατικοποιήσεις της γης χωρίς αποζημιώσεις στους λευκούς.

Φαίνεται ότι η επανάσταση στη Ζιμπάβουε θα εξαρτηθεί πολύ από την άνοδο των επαναστατικών δυνάμεων στη γειτονική Νότιο Αφρική - που έχει μια πολύ πιο αναπτυγμένη βιομηχανία και πολυάριθμο κι εκπαιδευμένο προλεταριάτο.

Το ρατσιστικό καθεστώς της Ν. Αφρικής συνέχισε και κατά το 1980 να αμφιταλαντεύεται μεταξύ μεταρρυθμίσεων και στυγνής, απάνθρωπης καταστολής των εργατικών αγώνων σε μια απεινωσμένη προσπάθεια να σώσει την οικονομική και πολιτική επικυριαρχία του στη χώρα κι ολόκληρη την μαύρη Ηπειρο.

Έτσι στην 4η επέτειο της ηρωικής εξέγερσης του Σουέτο, (Ιούνιος, Σ.Ε. αρ. φ. 84) η αστυνομία άνοιξε και πάλι πυρ σκοτώνοντας δεκάδες μαύρους διαδηλωτές. Η εξέγερση στο Κεϊπ Τάουν κι άλλες πόλεις κράτησε πολλές βδομάδες και συντάραξε το καθεστώς καταστρέφοντας τις προσπάθειές του να εξευμενίσει τις μάζες δίνοντας μερικές παραχωρήσεις. Η οικονομική κρίση ανάγκασε το καθεστώς να επιμείνει στη διατήρηση της «Χωριστής ανάπτυξης» (αππούρτ χαϊτ) που αποτελεί το καλύτερο όπλο στα χέρια των λευκών καπιταλιστών για την μεγιστοποίηση της εκμετάλλευσης του μαύρου προλεταριάτου. Οι μεταρρυθμίσεις που προσπάθησε να εισάξει όμως το καθεστώς φάνηκαν από τα γεγονότα του 80 ότι ήταν πολύ λίγες και πολύ αργά για να σταθεροποιήσουν το εκμεταλλευτικό τους σύστημα. (Σ.Ε. αρ. φ. 84)

Το μέγεθος που μπορούν να πάρουν οι επαναστατικές εξεγέρσεις στον Τρίτο Κόσμο φανερώθηκε το χρόνο που πέρασε από την ηρωική εξέγερση των μαζών της Νοτίου Κορέας που θύμισε πολύ το Ιράν του 1979. Ένας λαός στο γύνο του φασιστικού καθεστώτος για 18 ολόκληρα χρόνια αφήφισε το Μάιο (Σ.Ε. αρ. φ. 83) το στρατιωτικό νόμο και καθόρθωσε σε μια περίπτωση να καταλάβει και να κρατήσει για 8 ολόκληρες μέρες μια πόλη (Κουανγκτζού) των 800,000 κατοίκων.

Η μαζική αυτή, αυθόρμητη εξέγερση ήταν μοιραίο να αποτύχει μια και δεν υπήρχε ο επαναστατικός εκείνος φορέας που μόνο θα μπορούσε να οργανώσει και να συντονίσει σε πανεθνικό επίπεδο την εξέγερση με πρόγραμμα το πέρασμα της εξουσίας στα χέρια της εργατικής τάξης πέρα από το αίτημα για πολιτικές ελευθερίες και σ' αυτή την περίπτωση η ρίζα της εξέγερσης βρισκόταν στην οικονομική κρίση που μαστίζει τη χώρα (φθινο εργατικό δυναμικό, 20% πληθωρισμός κ.λ.π.)

Παρόμοια, προσωρινή, αποτυχία υπέστη και το κίνημα στη Βολιβία όπου εκδηλώθηκε τον Ιούλιο φασιστικό πραξικόπημα. Το εργατικό κίνημα αντέδρασε βίαια προχωρώντας σε γενική απεργία ενώ εκδηλώθηκε ένοπλη αντίσταση στην πρωτεύουσα Λα-Παζ και στις περιο-

χες των ορυχείων που κράτησε αρκετές μέρες.

Γενική απεργία γίνεται τον επόμενο μήνα και στο Σαλβατορ ενώ εντείνεται το κύμα βίας και τρομοκρατίας. Το τέλος του 80 βρίσκεται το φασιστικό καθεστώς σε υποχώρηση ενώ δέχεται πολλά χτυπήματα από τους αντάρτες που προχωρούν προς την εξουσία.

Τέλος αξίζει να αναφερθεί και η γενική απεργία στη Σρι Λάνκα κάτω από την καθοδήγηση του Μαρξιστικού Σοσιαλιστικού κόμματος NSSP που έγινε τον Ιούλιο και κράτησε πολλές βδομάδες και που οδήγησε σε ταραχές κι επεισόδια σε μια σειρά πόλεις του νησιού μετά τη σύλληψη 30 ηγετικών στελεχών της αντιπολίτευσης και των συντεχνιών της αντιπολίτευσης και των συντεχνιών, από το δεξιά καθεστώς του UNP. Η απεργία έριξε στην επαναστατική διεργασία χιλιάδες καταπιεσμένους εργάτες (τα μεροκάματα στο νησί είναι από τα πιο χαμηλά στον κόσμο) και ενδυνάμωσε τις δυνάμεις της επανάστασης στον αγώνα τους ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση.

ΤΟΥΡΚΙΑ-ΕΛΛΑΔΑ

Οι εξελίξεις στην Τουρκία και την Ελλάδα κατά το 1980 έχουν τεράστια σημασία για το κυπριακό εργατικό κίνημα καθώς και για όλη την περιοχή.

Το 1980 στάθηκε πολύ σκληρό για τον Τουρκικό λαό.

Στις αρχές του Φεβράρη γίνονται συγκρούσεις φοιτητών - στρατού και δύο μέρες αργότερα 1500 εργάτες και εργάτριες καταλαμβάνουν το εργοστάσιο τους κι οχυρώνονται μέσα διαμαρτυρόμενοι για την απόλυση-αντικατάσταση 890 αριστέρων εργατών 10 χιλιάδες στρατού επεμβαίνουν, καταλαμβάνουν το εργοστάσιο και συλλαμβάνουν τους εργάτες. Η Ντίσκ κηρύσσει απεργία, παραλύει η Σμύρνη η εργατική εξέγερση επεκτείνεται στην Κωνσταντινούπολη κι άλλες πόλεις 11.000 εργάτες συμμετέχουν σε καταλήψεις εργοστασίων ενώ εντείνονται και τα μέτρα καταστολής!

Μέρα με τη μέρα αυξάνονται οι πολιτικές δολοφονίες και συγκρούσεις μεταξύ αντιμαχόμενων ομάδων σε μια Τουρκία που βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στο οικονομικό χάος που προσεγγίζει την πλήρη κατάρρευση. Το σύστημα σέπεται ανεπανόρθωτα. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο στρατός καταλαμβάνει την εξουσία στις 12 του Σεπτεμβρίου ενώ η καπιταλιστική Αμερική κι Ευρώπη

χαιρετίζουν με ανακούφιση το γεγονός σαν προσπάθεια τερματισμού της πολιτικής βίας. Δεν αργούν όμως να γίνουν φανεροί οι σκοποί της Χούντας. Χτυπιούνται τα αριστερά κόμματα κι οι συντεχνίες, απαγορεύονται οι απεργίες, φυλακίζονται χιλιάδες αριστεροί, δολοφονούνται πολλοί ενώ βρίσκονται υπό κράτηση, και χιλιάδες βασανίζονται απάνθρωπα.

Ο χρόνος τελειώνει χωρίς η Χούντα να έχει καν προσεγγίσει στη λύση της σοβαρής οικονομικής κρίσης που μαστίζει τη χώρα, παρα τη γιγαντιαία οικονομική ενίσχυση από το εξωτερικό. Η χούντα ετοιμάζεται να κρατηθεί για πολύ καιρό στην εξουσία στην ανικανότητα της να εγγυηθεί μια ομαλή μεταβίβαση εξουσίας στην κοινοβουλευτική δεξιά με μεγάλες πιθανότητες σταθερότητας. Κι ακριβώς σ' αυτή τη μεταβίβαση θα απειληθεί ο καπιταλισμός στην Τουρκία αν εν τω μεταξύ οι αριστερές δυνάμεις της χώρας βρουν εκείνη την ηγεσία κι εκείνο το πρόγραμμα που θα τις ενώσει για τον τελειωτικό τερματισμό της μιζερίας και της εκμετάλλευσης.

Στο Κυπριακό η Τουρκική Χούντα - παρα τις ευχές της Ελληνικής κι Ελληνοκυπριακής δεξιάς - τηρεί κατ' αρχη αδιάλλακτη στάση («η βόρεια Κύπρος αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της μητέρας Τουρκίας») αφαιρώντας τη δυνατότητα λύσης του κυπριακού παρα τις νέες υποχωρήσεις της Ελληνοκυπριακής αστικής τάξης που υποστηρίζονται κι από την ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Στη γειτονική Ελλάδα προεδοποιείται στις 5 του Μάη ο Καραμανλής σε μια προσπάθεια να σταθεροποιήσει την εξουσία της δεξιάς που απειλείται από την οικονομική κρίση και την ογκούμενη ταξική πάλη. Ο Καραμανλής πετυχαίνει μέσα στο 1980 δύο από τις βασικές του επιδιώξεις, δηλαδή την επανένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ και την εισδοχή της χώρας στην ΕΟΚ. Αυτές όμως οι πρόσκαιρες επιτυχίες αντισταθμίζονται με την οξύνση του απεργιακού κύματος - που περιλαμβάνει την παναπεργία του Νιόβρη - τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση την διάσπαση που ελλοχεύει στους κόλπους της Νέας Δημοκρατίας και πάνω απ' όλα τη κατακόρυφη πτώση της δημοτικότητας της Ν.Δ. (γύρω στα 30%). Επίσης η δεξιά αποτυγχάνει στη διατήρηση του «ήπιου» πολιτικού κλίματος αφού αναγκάζεται να χτυπήσει πάλι βίαια και όμα τις μάζες στις εκδηλώσεις προς τιμήν του πολυτεχνείου όπου τα ΜΑΤ σκοτώνουν απροκάλυπτα δύο διαδηλωτές (ο ένας ο Κύπριος

Κουμής) και τραυματίζουν δεκάδες άλλους. Η αλλαγή πολιτικής προηγήθηκε από την υποστήριξη του «ήπιου κλίματος» από τα αριστερά κόμματα και την ανικατότητα τους να ενώσουν το εργατικό κίνημα κάτω από ένα κοινό πρόγραμμα σοσιαλιστικών αλλαγών για την κατάληψη της εξουσίας. Η πολυδιάσπαση των συνδικάτων εμπόδισε σοβαρά τον συντονισμό των εργατικών αγώνων όπως και την αποτελεσματικότητά τους. Επίσης ανησυχητική ήταν η πάρα πέρα στροφή του ΠΑΣΟΚ προς τα δεξιά που χαιρετίστηκε από τους αστούς έσπρωξε όμως το κόμμα σ' ένα έντονο προβληματισμό που κατάληξε σε νέες διαγραφές με πιο σοβαρές αυτές τις Θεσσαλονίκης.

Παρόλα αυτά οι μάζες μπροστα στο φάσμα της μιζερίας που τους ρίχνει το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα κάτω από τη διακυβέρνηση της «αμαρτωλής» δεξιάς εναποθέτουν όλο και περισσότερο τις ελπίδες τους στο ΠΑΣΟΚ και σε δεύτερη μοίρα στο ΚΚΕ για να τους οδηγήσουν έξω από το κοινωνικό και οικονομικό αδιέξοδο. Και είναι οι επιδιώξεις, οι ελπίδες και η επαναστατική κίνηση των μαζών που θα εξαπολυθεί με μια πιθανή άνοδο ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ στην εξουσία που προσδίδουν στο 1981 (εκλογές) μια τεράστια σημασία για την επανάσταση στην Ελλάδα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Στην ανασκόπηση μας του 1979 γράψαμε ανάμεσα στα άλλα:

«Το τέλος του 1979 μας φέρνει πια μπροστα σε μια κρίσιμη δεκαετία. Μια δεκαετία που θα χαρακτηρίζεται από έντονες συγκρούσεις και αλλαγές. Σ' αυτές τις συγκρούσεις οι δυνάμεις της επανάστασης είναι πιο ισχυρές παρα ποτε. Η επιτυχία ή η αποτυχία θα είναι καθοριστική για το μέλλον της ανθρωπότητας...»

Για να μπορέσει ο ιμπεριαλισμός να επιδοθεί σε μια δυναμική αναμέτρηση με τα προβλήματα-του θα

πρέπει πρώτα να συντρίψει το εργατικό κίνημα στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και το εργατικό κίνημα είναι σήμερα πολύ δυνατό για κάτι τέτοιο» (Σ.Ε. αρ. φ. 77)

Ο πρώτος χρόνος της δεκαετίας επαλήθευσε τις θέσεις μας κύριο μέλημα του ιμπεριαλισμού κατά το 1980 ήταν πραγματικά το χτύπημα του εργατικού κινήματος κύρια στις χώρες της μητρόπολης (Αμερική, Βρετανία, Γερμανία, Σουηδία κλπ).

Τα χτυπήματα αυτά δυνάμωσαν παρα να συντρίψουν το εργατικό κίνημα κι έσπρωξαν την κοινωνία σ' αριστερά. Σε άλλες περιπτώσεις η οξύνση της ταξικής πάλης και σύγκρουσης οδήγησε τους αστούς σε επεμβάσεις της αστυνομίας, των ειδικών σωμάτων ασφαλείας και τέλος του στρατού όταν απέτυχαν τα άλλα μέσα καταπίεσης και προπαγάνδας.

Ακόμα όμως και σε περιπτώσεις παρξικοπημάτων και στρατιωτικής επιβολής το ισοζύγιο δυνάμεων και το αδιέξοδο του καπιταλισμού είναι τέτοια που δεν εγγυούνται την σταθερότητα των καθεστώτων.

Η κρίση μπορεί να βρει τη λύση της, είτε μέσα από μια νέα πολεμική σύγκρουση-πολύ μεγαλύτερων διαστάσεων από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, είτε μέσα από την ανατροπή του καπιταλισμού και των γραφειοκρατικών «σοσιαλιστικών» καθεστώτων.

Αν οι προηγούμενες κρίσεις έφεραν την ανθρωπότητα, μπροστα στο δίλημμα βαρβαρότητα ή σοσιαλισμός, η τωρινή κρίση είναι ακόμα πιο απειλητική.

Με τα σημερινά πυρηνικά μέσα μαζικής εξόντωσης, ο ίδιος ο ανθρώπινος πολιτισμός, βρίσκεται σε κίνδυνο. Οι ευθύνες του εργατικού κινήματος, είναι τεράστιες. Ακόμα μεγαλύτερες είναι οι ευθύνες των επαναστατών. Γιατι ενώ οι αντικειμενικές συνθήκες έχουν παραορμάσει σε όλη την υφήλιο για τη σοσιαλιστική επανάσταση, οι επαναστατικές μαρξιστικές δυνάμεις στο κόσμο είναι ακόμα μικρές για να ανταποκριθούν στο μεγάλο έργο που έχουν μπροστα τους οι δυνάμεις αυτές όμως μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα ενώ η σήψη του καπιταλισμού και τα αδιέξοδα στα οποία οδηγούνται οι ανατολικές χώρες από τα γραφειοκρατικά καθεστώτα φανερώνονται όλο και πιο καθαρά στις εργατικές μάζες.

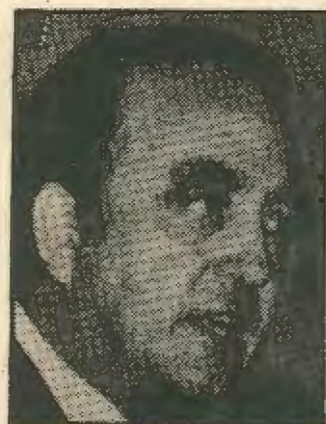
Δείγματα των επαναστατικών εξεγέρσεων στις μητροπόλεις του καπιταλισμού στις ανατολικές χώρες και στον Τρίτο Κόσμο μας έδωσε πολλά το 1980.

Η νέα δεκαετία ίσως κρίνει οριστικά το μέλλον του ανθρώπου.

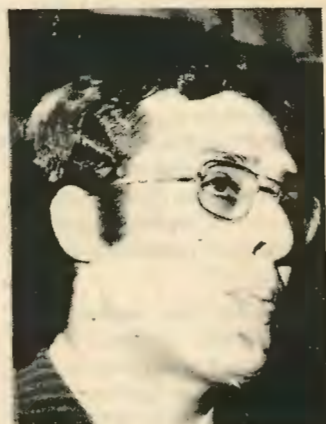
Δ.Μ.

ΚΥΠΡΟΣ 1980: ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Κάθε προσπάθεια πολιτικής ανασκόπησης των γεγονότων ενός χρόνου περιέχει κινδύνους. Ο πιο σοβαρός είναι η απομόνωση του χρόνου από τη σειρά των γεγονότων πριν και μετά. Γιατί ένας χρόνος είναι πολύ μικρή περίοδος για να δώσει μια σωστή εικόνα της ιστορικής πορείας. Αν σκεφτεί κανείς πως για πολλούς από μας το Κυπριακό αποτέλεσε το κύριο θέμα προβληματισμού για ολόκληρη τη ζωή μας θα πάρουμε μια εικόνα της ταχύτητας με την οποία κινείται η ιστορία και για το πόσο μικρό χρονικό διάστημα είναι ένας χρόνος. Πολύ περισσότερο ένας χρόνος χωρίς δραματικά γεγονότα όπως για παράδειγμα ήταν δύο μόνο μήνες: ο Ιούλιος και ο Αύγουστος του 1974.

ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Μια άλλη τάση του «Μακαριακού Στρατοπέδου» πρέπει ακόμα να αναφερθεί: πρόκειται για τον Δρα Σοφίανο και το ΠΑΜΕ. Η παράδοση που ο Δρ Σοφίανος δημιούργησε στην διάρκεια της θητείας του στο Υπουργείο Παιδείας του έδωσε τη δυνατότητα να έχει καλύτερη τύχη από τις διάφορες ομάδες που αποσπάστηκαν από το ΔΗΚΟ. Γύρω από τον Δρα Σοφίανο συγκεντρώνεται μια μεγάλη μερίδα αριστερών και

μία της να δώσει νόημα σ' οποιαδήποτε μορφή αγώνα, και κάτω από την πίεση του ΑΚΕΛ και του Συναγερμού για νέες υποχωρήσεις δέχτηκε τη διζωνική και ίσως και την «σταδιακή» εφαρμογή της με αποτέλεσμα να μπούμε και πάλι σε μια νέα ατέρμονα διαδικασία συνομιλιών για τις οποίες ο λαός δεν μαθαίνει σχεδόν τίποτε. Είναι φυσικά αμφίβολο αν αυτές οι συνομιλίες καταλήξουν ποτέ. **Κι αν όμως καταλήξουν είναι σχεδόν βέβαιο πως αυτό θα είναι μια απελτισμένη προσπάθεια της Κυβερνήσεως Κυπριακού να εξευμενίσει την αστική τάξη και όχι να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των εργαζομένων.**

Όλα αυτά τα γεγονότα στο πολιτικό επίπεδο γίνονται με φόντο μια οικονομική πραγματικότητα εξ ίσου θεαματική και πολύ πιο σημαντική για τις μακρόχρονες εξελίξεις. Το 1980 υπήρξε το έτος του Συνεργατισμού. Σπατάλες εκατομμυρίων και διαφθορά που για χρόνια μάστιζαν το Συνεργατικό κίνημα έδωσαν το φως της δημοσιότητας με αποκορύφωμα η Κυβέρνηση να θέσει τον κ. Αζίνα σε διαθεσιμότητα. Οτιδήποτε κι αν είναι η έκβαση της υπόθεσης Συνεργατισμού το Συνεργατικό κίνημα δεν θα είναι το ίδιο πια.

Ακόμα το 1980 είδαμε μια σειρά από απεργίες που δίνουν μια γεύση των επόμενων χρόνων. Οικοδόμοι, καθηγητές, Κυβερνητικοί, Δασκάλοι, Βα-

λιτισοποιοί κλπ κατέβηκαν σε απεργίες με σοβαρά οικονομικά αιτήματα. Οι εργοδότες σκληρόνουν την θέση τους για να προστατέψουν τα κέρδη τους που κινδυνεύουν από την κρίση που έρχεται. Όσο «προοδευτικοί» — σύμφωνα με τον κ. Ζιαρτίδη — κι αν είναι, είναι αναγκασμένοι να το κάνουν. Από τη δική τους σκοπιά έχουν δίκιο: τα κέρδη τους κινδυνεύουν πραγματικά χωρίς προοπτικές για σύντομη βελτίωση της κατάστασης. Η παγκόσμια ύφεση δεν επιτρέπει αισιοδοξία. Η μόνη διέξοδος γι' αυτούς είναι να

φορτώσουν την κρίση στις πλάτες της εργατικής τάξης. Για τον εργάτη αυτό σημαίνει χαμηλό μισθό και βιωτικό του επιπέδου και μεροκάματα πείνας. Οι εργάτες αντιδρούν και από τη σκοπιά τους έχουν κι αυτοί δίκιο. Η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Ανάμεσα σε ίσα «δικαία» η δύναμη αποφασίζει. Κι όταν τα πράγματα φτάνουν στη σύγκρουση δεν υπάρχουν μέσες λύσεις. Η ουδετερότητα δεν έχει θέση. Είτε είναι κανείς με τους κεφαλαιοκράτες είτε είναι με τους εργαζομένους.

Οι τάσεις που παρατηρήθηκαν το 1980 μας εισάγουν ήδη στην τελική περίοδο της παρακμής της «Κυπριακής Δημοκρατίας» δηλαδή του Κυπριακού καπιταλισμού. Στα επόμενα χρόνια αναπόφευκτα θα συνεχιστούν. Οι τελικές λύσεις θα εξαρτηθούν σε μεγάλο βαθμό από τις διεθνείς εξελίξεις αλλά και από υποκειμενικούς παράγοντες. Σ' αυτή την περίοδο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ιστορία τους...

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Όσο μια ανασκόπηση είναι χρήσιμη. Η ιστορία δεν κινείται με σταθερή ταχύτητα. Μεγάλες περιόδους σχετικής ομαλότητας διακόπτονται από σύντομες περιόδους αστάθειας αναταραχής και βίαιης αλλαγής. Αυτό συμβαίνει είτε πρόκειται για τις πραγματικά σημαντικές κοινωνικές αλλαγές, το πέρασμα από ένα κοινωνικό σύστημα στο άλλο, είτε πρόκειται για αναπροσαρμογές μικρότερης κλίμακας μέσα στο ίδιο κοινωνικό σύστημα.

Την Κύπρο θάταν παρόλογο να προσπαθήσει κανείς να ερμηνεύσει τα πολιτικά γεγονότα με βάση την κοινωνική δυναμική και μόνο. Η Κύπρος είναι μια μικρή χώρα και οι επιπτώσεις των διεθνών εξελίξεων και γεγονότων έχουν τέτοια δύναμη που τροποποιούν σε μεγάλο βαθμό τις εσωτερικές εξελίξεις. Ετσι οποιαδήποτε προσπάθεια δημοκρατικής εφαρμογής του Μαρξιστικού μοντέλου μέσα στο μικρόκοσμο της Κυπριακής κοινωνίας είναι καταδικασμένη να αποτύχει αν δεν λάβει υπόψη αυτές τις εξωτερικές επιδράσεις.

Για την Κύπρο θάταν παρόλογο να προσπαθήσει κανείς να ερμηνεύσει τα πολιτικά γεγονότα με βάση την κοινωνική δυναμική και μόνο. Η Κύπρος είναι μια μικρή χώρα και οι επιπτώσεις των διεθνών εξελίξεων και γεγονότων έχουν τέτοια δύναμη που τροποποιούν σε μεγάλο βαθμό τις εσωτερικές εξελίξεις. Ετσι οποιαδήποτε προσπάθεια δημοκρατικής εφαρμογής του Μαρξιστικού μοντέλου μέσα στο μικρόκοσμο της Κυπριακής κοινωνίας είναι καταδικασμένη να αποτύχει αν δεν λάβει υπόψη αυτές τις εξωτερικές επιδράσεις.

Με το 1974 τα πράγματα αλλάζουν σημαντικά. Ήδη από τον προηγούμενο χρόνο η οικονομία της Κύπρου άρχισε να κλονίζεται μέσα στη γενικότερη παγκόσμια ύφεση. Η υλική βάση πάνω στην οποία στηρίχτηκε η «αρμονία των τάξεων», το κύριο χαρακτηριστικό της Μακαριακής περιόδου, άρχισε να υποχωρεί. Η αστική τάξη δεν χρειαζόταν πια ένα φύλακα αυτής της ενδοτικής αλλά ένα στρατηγό ενάντια στην εργατική τάξη. Χωρίς καμία να το καταλαβαίνει η αστική τάξη περιούσε από την υποστήριξη του Μακαρίου στην ανοχή του, στην ανοχή των προσπαθειών για την ανατροπή του και τέλος στην υποστήριξη αυτών των προσπαθειών. Η πολιτική του Μακαρίου που για τόσα χρόνια εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της έπαψε να ανταποκρίνεται στις νέες συνθήκες. Η υλική βάση για την ανατροπή του είχε δημιουργηθεί.

Παρ' όλ' αυτά ακόμα και πολύ δραστηκές εξωτερικές επιδράσεις είναι αναγκαίες να περάσουν μέσα από τις εσωτερικές διεργασίες της Κυπριακής κοινωνίας. Το πραξικόπημα και η εισβολή δεν έγιναν τυχαία και απροκάλυπτα. Χρειάστηκαν χρόνια προετοιμασίας και αναμονής για να βρεθεί η στιγμή που οι εσωτερικές συνθήκες στη Κύπρο θα επέτρεπαν τέτοια εγχειρήματα.

Μετα την επιστροφή του Μακαρίου η σταθερότητα που παρουσιάζεται στην πολιτική ζωή δεν έχει πια γερα θεμέλια. Αν υπάρχει είναι γιατί η συνείδηση των ανθρώπων την επιβάλλει. Αποτελεί έκφραση ιστορικής αδράνειας παρα υλικής αναγκαιότητας. Με το θάνατο του Μακαρίου μπαίνουν σε μια περίοδο αναπόφευκτης αποσταθεροποίησης, ταξικών προστριβών και πολιτικών ανακατατάξεων. Κι αυτή η πορεία ενισχύεται έντονα από την παγκόσμια οικονομική αστάθεια που έχει άμεσες επιπτώσεις στην Κύπρο.

Προεγγίζοντας μια ανασκόπηση του 1980 πρέπει να έχουμε στο νου μας βασικές ημερομηνίες που χάραξαν βαθύτατα την Κυπριακή ιστορία. Η πρώτη είναι το 1960, το τέλος δηλαδή της αποικιοκρατίας η είσοδος της Κύπρου στο καπιταλισμό. Η δεύτερη είναι το 1974, το τέλος της απόρροιας καπιταλιστικής ανάπτυξης. Η περίοδος 1960-1974 έφερε μια θεαματική ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου του Κυπριακού λαού. Παρ' όλες τις ανωμαλίες, τις ξένες υπονομιώσεις, τις κοινωνικές συγκρούσεις και τις ανατρεπτικές δραστηριότητες

δεν γίνονται μόνο τώρα, εκ των υστέρων. Οι εξελίξεις είχαν προβλεφτεί με αρκετή ακρίβεια από πολύ νωρίς. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στα φύλλα της «σ.ε.» του 76, 77 για να το διαπιστώσει. Το αναφέρουμε αυτό όχι για να καυχηθούμε αλλά για να δείξουμε πως είναι δυνατόν με μια μαρξιστική ανάλυση να προβλεφτεί η γενική πολιτική πορεία μιας κοινωνίας αν όχι και συγκεκριμένα γεγονότα.

Το 1980 υπήρξε ο χρόνος που ολοκληρώθηκε μια διεργασία που είχαμε προβλέψει πολύ νωρίς: η κατάρρευση της «συνεργασίας των πατριωτικών δυνάμεων». Την άνοιξη του 1976 όταν προκηρύχθηκαν οι βουλευτικές εκλογές πολλά αριστερά στελέχη της ΕΔΕΚ, ανάμεσα στα οποία και τα μέλη της συντακτικής επιτροπής που διαγράφηκαν από το κόμμα το περασμένο καλοκαίρι, διαφώνησαν με την προοπτική μιας συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ-ΔΗΚΟ εξηγώντας πως μια τέτοια συνεργασία θα έδενε τα χέρια της αριστερας, θα αποστύγχανε και θα έδινε την ευκαιρία στον Κληρίδη να δημογραφήσει και να έχει πολιτικά κέρδη. Αντίθετα πρόβλεπαν σαν μόνη σωστή τακτική στις εκλογές το σύνθημα για αριστερή πλειοψηφία στη Βουλή.

Το 1980 ήταν ακόμα ο χρόνος της έναρξης της προεκλογικής περιόδου. Η ρήξη του ΑΚΕΛ με την ΕΔΕΚ και το ΔΗΚΟ το έσπρωξε προς την θέση της αυτόνομης καθόδου στις εκλογές, πράγμα που φαίνεται — για την ώρα τουλάχιστο — αναπόφευκτο με το νέο εκλογικό σύστημα. Για αυτόνομη καθόδο στις εκλογές φαίνεται να προσανατολίζεται και η ΕΔΕΚ, αν και με την νέα θέση για «ευρω μέτωπο εθνικής σωτηρίας» μπαίνει μπλόκο νερο στο κρασί της.

Υπάρχει μια δόση ειρωνείας στο γεγονός ότι αριστερά στελέχη της ΕΔΕΚ διώχθηκαν από το κόμμα την ίδια χρονιά που οι θέσεις τους δικαιούνταν με τον πιο δραματικό τρόπο. Η ιστορία παίζει συχνά τέτοια παιχνίδια. Έτσι το 1980 ήταν χρόνος βίαιης ενδοκομματικής σύγκρουσης για την ΕΔΕΚ. Η βάση της σύγκρουσης είχε μπει από προηγούμενα και ολοκληρώθηκε με τη μεγάλη συνωμοσία του Γ' Συνεδρίου. Τίποτε λιγότερο από ένα θαύμα δεν μπορούσε να την αποτρέψει. Η κοιμματική ηγεσία την είχε προετοιμάσει με πολύ κόπο και πολλή δουλειά. Δεν μπορούσε να κάμει πίσω έστω και αν η κατάρρευση των θέσεων της και η δικαίωση των θέσεων της αριστερας έκαμε το όλο θέμα γελοίο.

Τον Αύγουστο αποβλήθηκαν τρία μέλη της Συντακτικής Επιτροπής της «σ.ε.» και «καθαίρεθη» παράτυπα και αυθαίρετα η ηγεσία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Ακολούθησαν άλλες αποβολές με βασικότερες ως αποβολές των σ. Κ. — στα Χαραλαμπίδη και Γ. Γεωργιάδη. Η αυθαιρέσια της εγκαταλείφθηκε και τα τελευταία ίχνη προσποίησης για δημοκρατικές διαδικασίες. Την ώρα που οι αντικειμενικές

Με το θάνατο του Μακαρίου αυτά τα ίδια στελέχη ζήτησαν την διακοπή κάθε συνεργασίας με την δεξιά και διεκδίκησαν της προεδρίας από την αριστερά, εξηγώντας πως προσπάθεια επανάλψης του πειράματος Μακαρίου θ' αποτελούσε παρωδία και θα κατάληγε σε ήττα της Αριστερας.

Τον Αύγουστο αποβλήθηκαν τρία μέλη της Συντακτικής Επιτροπής της «σ.ε.» και «καθαίρεθη» παράτυπα και αυθαίρετα η ηγεσία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Ακολούθησαν άλλες αποβολές με βασικότερες ως αποβολές των σ. Κ. — στα Χαραλαμπίδη και Γ. Γεωργιάδη. Η αυθαιρέσια της εγκαταλείφθηκε και τα τελευταία ίχνη προσποίησης για δημοκρατικές διαδικασίες. Την ώρα που οι αντικειμενικές

συνθήκες επέτρεπαν στην ΕΔΕΚ να κερδίσει το χαμένο έδαφος και να προχωρήσει μπροστά με ένα επαναστατικό πρόγραμμα η κοιμματική ηγεσία σπαταλούσε σχεδόν ολόκληρο το χρόνο της στους διαγωγμούς της αριστερας μέσα στο κόμμα.

Το 1980 ήταν ακόμα ο χρόνος της έναρξης της προεκλογικής περιόδου. Η ρήξη του ΑΚΕΛ με την ΕΔΕΚ και το ΔΗΚΟ το έσπρωξε προς την θέση της αυτόνομης καθόδου στις εκλογές, πράγμα που φαίνεται — για την ώρα τουλάχιστο — αναπόφευκτο με το νέο εκλογικό σύστημα. Για αυτόνομη καθόδο στις εκλογές φαίνεται να προσανατολίζεται και η ΕΔΕΚ, αν και με την νέα θέση για «ευρω μέτωπο εθνικής σωτηρίας» μπαίνει μπλόκο νερο στο κρασί της.

Για το ΔΗΚΟ η προεκλογική περίοδος έφερε προεκλογικές φουρτούνες. Τρομοκρατημένοι με την προοπτική μιας εκλογικής αποτυχίας του ΔΗΚΟ οι διάφορες προσωπικότητες του άρχισαν να αναζητούν νέα στέγη: ο Λεόντιος Ιεροδιακόνης προσχώρησε στο Συναγερμό, ο Μιχαηλίδης και ο Αμπζίκας αποχώρησαν και ιδρύουν την ΝΕΔΗΠΑ, ο Βάκης προσχώρησε στην παράταξη του Τάσου Παπαδόπουλου και μαζί με τον Χ. Χριστοφίδη την Ε.Κ. ιδρύεται η ΦΕΚ. Παρ' όλ' αυτά το ΔΗΚΟ παρουσίασε μια ανάκαμψη από την απελτιστική πτώση των προηγούμενων μηνών και ίσως διεκδικήσει με αξιώσεις τη θέση του τρίτου κόμματος στις επόμενες εκλογές.

μακαριακών μικροαστών. Το ΠΑΜΕ είχε ακόμα σημαντικές επιτυχίες σε βάρος της ΕΔΕΚ από την οποία κέρδιζε αρκετά εύκολα πολλά μικροαστικά στοιχεία: αυτά ακριβώς τα στρώματα τα οποία, ανόητα, η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσπάθησε να εξευμενίσει με μια «ήπια» πολιτική.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ Η διαχείριση στα χέρια των συντεχνιών

Τα τελευταία 30 χρόνια παρατηρείται στις καπιταλιστικές χώρες και πρόσφατα στην Κύπρο μια σταθερή γενική αύξηση των κοινωνικών ασφαλίσεων. Αυτή η αύξηση δεν οφείλεται φυσικά στην καλή καρδιά των κεφαλαιοκρατών και του κράτους.

Υπάρχει πρώτα-πρώτα η πίεση του εργατικού κινήματος. Οι εργάτες όταν δεν δουλεύει δεν τρώει διότι η εργασία του είναι το μόνο μέσο που διαθέτει για να αποκτήσει εισόδημα. Και εφ' όσον το ημερομίσθιο που παίρνει δεν αρκεί παρα μόνο για την κάλυψη των καθημερινών του αναγκών, κάθε έκτακτο γεγονός που θα τον εμπόδιζε να εργάζεται κανονικά όπως π.χ. ανεργία, ασθένεια, γηραια κ.λ.π. θα σημαίνει καταδίκη του σε αθλιότητα.

Μόνο μέσα από αγώνες εναντίον του εργατικού κινήματος και περισσότερο ακόμα από τον εργατικό κίνημα να επιβάλει την αρχή των κοινωνικών ασφαλίσεων που θεωρητικά θα πρέπει να καλύπτει κάθε μισθωτο εργατοπαλάρη εναντίον κάθε απώλειας του καθημερινού ημερομισθίου. Η πραγματικότητα φυσικά είναι διαφορετική πια που οι περισσότεροι από τους ηλικιωμένους π.χ. εργάτες, ακόμα και στις πλουσιότερες καπιταλιστικές χώρες, αντιμετωπίζουν μια σημαντική πτώση του βιοτικού τους επιπέδου.

Αυτό που επιδόθηκε και πριν στον μετριασμό δηλ. της ασφάλειας στην επιβίωση του εργάτη. Ο τρόπος χρηματοδότησης του όμως είναι πραγματικά άδικος. Συγκεκριμένα οι εργάτες επιβαρύνονται με ένα 6% του μισθού τους και οι εργοδότες συμπληρώνουν με ένα άλλο 6%. Το συνολικό 12% που κατατίθεται στο πάγιο ταμείο Αναλογικών Σχεδίου. Για το 3 1/2% που εισφέρει το κράτος δεν υπάρχει λόγος να συζητηθούν διότι αυτά προέρχονται από τους τόκους των κεφαλαίων του ταμείου του Αναλογικού. Αυτή η κατανομή της φορολογικής επιβάρυνσης ισχύει για τις βιομηχανίες όπου δεν υπάρχει ταμείο προνοίας εργατών.

Ενας δεύτερος λόγος που ώθησε στην αύξηση των Κοινωνικών Ασφαλίσεων είναι και ένα κάποιο συμφέρον του κράτους. Τα ταμεία που συγκεντρώνουν τα σημαντικά ποσά που χρησιμοποιούνται για την χρηματοδότηση αυτής της κοινωνικής ασφαλίσεως διαθέτουν συχνά σημαντικά ρευστά κεφάλαια. Μπορούν να τοποθετήσουν τα κεφάλαια σε κρατικά χρεόγραφα δηλ. να τα δανείσουν στο Κράτος. Κάτι που γίνεται τώρα και στην Κύπρο. Τα κεφάλαια που μαζεύονται στο πάγιο ταμείο Αναλογικών Σχεδίου θα χρησιμοποιούνται από το κράτος για να καλύψουν τα τεράστια ελλείμματα που δημιούργησε στον προϋπολογισμό του η χρεωκοπία του Συνεργατισμού.

Ας δούμε τώρα πως χρηματοδοτούνται αυτά τα σχέδια των Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Ας πάρουμε για παράδειγμα μια από τις πιο ενδιαφέρουσες εμπειρίες κοινωνικής ασφάλισης, την Εθνική Υπηρεσία Υγείας στην Αγγλία. Μεσα σ' αυτή την πολιτική αναταραχή η Κυπριακή Κυβέρνηση μπήκε σ' ένα νέο κύκλο συνομιλιών με την διοίκηση Ντενκας. Στην αδυνα-

γματολογία είναι ακόμα χειρότερα. Σ' αυτές οι εργοδότες εισφορές στην πραγματικότητα μόνο 3% για που τα άλλα 3% που υποτίθεται ότι εισφέρουν κρατούνται από την εισφορά τους στο Ταμείο Προνοίας των εργατών. Το Ταμείο Προνοίας όμως αποτελεί κερκόμενο με αγώνες δικαίωμα των εργατών, αποτελεί ένα μέρος του μισθού τους, ένα μέρος της αμοιβής που εισπράτουν σε αντάλλαγμα της εργασίας που κατέβαλαν αδιάφορο αν το παίρνουν απ' ευθείας αλλά υστερότερα. Με άλλα λόγια δηλ. οι εργάτες εισφέρουν 9% του συνολικού μισθού τους και οι εργοδότες 3%. Κάτι εντελώς απαράδεκτο και πρέπει να μας προβληματίσει πως και γιατί οι συντεχνίες δέχθηκαν μια τέτοια διευθέτηση.

Ενας δεύτερος λόγος που ώθησε στην αύξηση των Κοινωνικών Ασφαλίσεων είναι και ένα κάποιο συμφέρον του κράτους. Τα ταμεία που συγκεντρώνουν τα σημαντικά ποσά που χρησιμοποιούνται για την χρηματοδότηση αυτής της κοινωνικής ασφαλίσεως διαθέτουν συχνά σημαντικά ρευστά κεφάλαια. Μπορούν να τοποθετήσουν τα κεφάλαια σε κρατικά χρεόγραφα δηλ. να τα δανείσουν στο Κράτος. Κάτι που γίνεται τώρα και στην Κύπρο. Τα κεφάλαια που μαζεύονται στο πάγιο ταμείο Αναλογικών Σχεδίου θα χρησιμοποιούνται από το κράτος για να καλύψουν τα τεράστια ελλείμματα που δημιούργησε στον προϋπολογισμό του η χρεωκοπία του Συνεργατισμού.

Δηλ. πάλι ο λαός θα πληρωθεί τα σπαμμένα των άλλων. Διότι πρέπει όλοι να

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ο Σπυρτικός Αθ. Δημήτρης οργανώνει την Παρασκευή 16 του Γενάρη η ώρα 7.30 μ.μ. συζήτηση με θέμα «Το Φοιτητικό κίνημα στη Κύπρο». Όσοι ενδιαφέρονται καλούνται να λάβουν μέρος στη συζήτηση. Γληγόρη Αυξεντίου 163Α. Άγιος Δημήτρης.

Σίμης Σουκίουρόγλου

ΕΡΕΥΝΑ - ΑΝΙΣΟΜΙΣΘΙΑ

Οι θέσεις της ΠΟΑΣ

ΙΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗ ΓΙΑ ΙΣΗ

Προς την σύνταξη της Σοσιαλιστικής Έκφρασης Λευκωσία

Κύριοι,

Πήραμε το ερωτηματολόγιό σας σχετικά με την ανισομισθία ανδρών και γυναικών και ευχαριστώ απαντούμε:-

1) Σε ποιο επίπεδο βρίσκονται σήμερα οι μισθοί των γυναικών εργαζομένων και ποια ήταν η σχέση τους με τους μισθούς των αντρων την τελευταία δεκαετία;

1. Το επίπεδο της μισθοδοσίας των γυναικών εργαζομένων στην Κύπρο, ποικίλη σήμερα. Υπάρχουν τομείς εργοδοτήσεως όπου χάρη στους οργανωμένους αγώνες των εργαζομένων και του Εργατικού Κινήματος, κατορθώθηκε είτε να έχουμε πράγματι ίση πληρωμή για ίση δουλειά είτε ένα αρκετά καλό επίπεδο μισθών για τις εργαζόμενες γυναίκες. Υπάρχουν όμως και τομείς όπως τα καταστήματα, εργαστήρια και γραφεία της αγοράς (και αυτά δυστυχώς δεν είναι λίγα) όπου το επίπεδο της μισθοδοσίας ιδιαίτερα των γυναικών είναι εξαιρετικά χαμηλό και κυμαίνεται μεταξύ Λ.Κ. 40 ως Λ.Κ. 80 τον μήνα, επίπεδο δηλ. που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί παρα σαν επίπεδο πείνας.

2) Παρουσιάζεται συχνά το φαινόμενο οι ίδιες οι εργαζόμενες γυναίκες να θεωρούν φυσιολογική τη διαφορά στη μισθοδοσία γυναικών και αντρων; Τι έχει κάμει η συντεχνία σας για την συνειδητοποίηση, από μέρους των γυναικών, της αδικίας που γίνεται σε βάρος τους;

2. Στην εποχή μας λίγες είναι οι εργαζόμενες γυναίκες που θεωρούν φυσιολογική τη διαφορά μισθοδοσίας μεταξύ ανδρών και γυναικών. Η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων γυναικών πιστεύουν και αγωνίζονται για την ισομισθία κάτι τέτοιο μπορεί να λεχθεί σε περιπτώσεις όπου η εργασία μπορεί να γίνει η ίδια η προσφορά όμως των γυναικών να είναι σχετικά πιο χαμηλή.

3) Ποιες ήταν οι μέχρι τώρα ενέργειες της συντεχνίας σας για την υπογραφή από την κυβέρνηση της σύμβασής αρ. 100 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας που προβλέπει για ίση αμοιβή μεταξύ αντρων και γυναικών για εργασία ίσης αξίας;

3. Η οργάνωσή μας, από την ίδρυσή της αγωνίστηκε και εξακολουθώ να αγωνίζεται για την εξασφάλιση ίσης πληρωμής για ίση εργασία και στις πιο πολλές περιπτώσεις το πέτυχε.

Η οργάνωσή μας υποστήριξε επίσης μέσω του εργατικού Συμβουλευτικού Σώματος την υπογραφή της Διεθνούς Συμβάσεως αρ. 100 η οποία προβλέπει ίση αμοιβή για εργασία ίσης αξίας.

4) Συμφωνάτε με την άποψη ότι η σημερινή χαμηλή μισθοδοσία των γυναικών είναι μια απειλή για τις διεκδικήσεις γενικά του εργατικού κινήματος - αντρων και γυναικών - μιας και αποτελούν το φτηνό εργατικό δυναμικό που θα χρησιμοποιηθεί ενάντια σε κάθε προσπάθεια για ανέβασμα των μισθών;

4. Χωρίς αμφιβολία, η χαμηλή μισθοδοσία των γυναικών αποτελεί απειλή για τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και του εργατικού κινήματος γενικά.

Τόσο η οργάνωσή μας όσο και γενικότερα στο εργατικό μας κίνημα είχε πάντοτε στην πρώτη γραμμή την αξίωση για ίση πληρωμή αντρων και γυναικών για εργασία ίσης αξίας τόσο για την εξάλειψη της αδικίας εις βάρος των γυναικών όσο και για το γεγονός ότι η αδικία αυτή έχει ευρύτερες επιπτώσεις.

5) Κατα την γνώμη σας που βρίσκονται οι λόγοι για την ανισομισθία μεταξύ γυναικών και αντρων εργαζομένων;

5. Οι λόγοι για την ανισομισθία μεταξύ γυναικών και αντρων βρίσκονται στην έλλειψη προστατευτικής νομοθεσίας και στην άδικη διάρθρωση ή ακόμη την ίδια τη μορφή της κοινωνίας και στην παραδοσιακή υποτίμηση της γυναίκας.

Ένας ακόμα λόγος είναι η ανοργάνωση των γυναικών.

6) Τι επιτεύχθηκε συνολικά με την μέχρι τώρα δραστηριότητα της συνεχινίας σας, για την εργαζόμενη γυναίκα;

6. Όπως σημειώσαμε και πιο πάνω η οργάνωσή μας έπραξε και εξακολουθεί να πράττειτο παν για την εξίσωση της μισθοδοσίας των γυναικών με τους άντρες για εργασία ίσης αξίας και ταυτόχρονα για την εξασφάλιση άλλων δικαιωμάτων των γυναικών όπως π.χ. η άδεια ασθένειας και μητρότητας, η παροχή των ωφελημάτων Τ. Προνοίας ανεξαρτήτως υπηρεσίας στις περιπτώσεις γάμου ή αποκτήσεως τέκνου κ.λ.π.

ΔΟΥΛΕΙΑ

7) Με ποιο τρόπο μπορούν οι Κύπριες εργαζόμενες να διεκδικήσουν καλύτερα τα αιτήματά τους;

7. Οι εργαζόμενες γυναίκες μπορούν να διεκδικήσουν καλύτερα και πιο αποτελεσματικά τα αιτήματά και τα δικαιώματά που πρέπει να έχουν στη ζωή, μόνο με την οργάνωσή τους και με μελετημένους και καλά οργανωμένους αγώνες.

Κατα την άποψή μας, η γυναίκα αποτελεί ένα πολύ σοβαρό κεφάλαιο της ανθρωπότητας και γενικά της ζωής και η κοινωνία οφείλει να της παράσχει πολύ περισσότερα απ' ό,τι της προσφέρει.

Δραττόμενοι συνεπώς της ευκαιρίας και καλούμε τις εργαζόμενες γυναίκες να οργανωθούν.

Να οργανωθούν και να συμβάλουν με όλες τις δυνάμεις των για να καταστή δυνατο να μελετηθούν και να διεξαχθούν προγραμματισμένοι και αποφασιστικοί αγώνες για τα συμφέροντα και τα δικαιώματά τους.

Η οργάνωσή μας, η Παγκύπρια Ομοσπονδία Ανεξαρτήτων Συντεχνιών (ΠΟΑΣ) απευθύνει αυτή την έκκληση και δηλώνει πως είναι έτοιμη να προσφέρει ό,τι της είναι δυνατό.

Φίλικα
Κ. Ναθαναήλ
Γεν. Γραμματέας
της ΠΟΑΣ

«Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΘΑ ΖΗΣΕΙ!»

Μεγάλη επιτυχία του χορού

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε ο χορός της Σ. Εκφράσεως που έγινε στο Χίλλ στις 13 του Δεκέμβρη. Στο χορό παρευρέθηκαν γύρω στα 250 άτομα που πέρασαν μια υπέροχη βραδυά βοηθώντας συνάμα και την εφημερίδα μας, που δεν διαθέτει καμμία ξένη χρηματοδότηση να επιβιώσει οικονομικά. «Η Εκφραση θα ζήσει» Δήλωσε στην εισαγωγική του ομιλία ο σ. Θέμος Δημητρίου καλωσορίζοντας τους φίλους της εφημερίδας μας

που παρευρίσκονταν στο χορό. Θα ζήσει παρα τις επιθυμίες και τις προβλέψεις πολλών που πίστευαν ότι σύντομα θα σβύσει.

Απο το χορό ξεκαθάρισαν ήδη £866 καθαρό κέρδος ενώ το ολικό ποσό μετά την διευθέτηση όλων των εκρεμοτήτων, θα περάσει τις £1000.

Στην επόμενη έκδοση θα δώσουμε τον τελικό απολογισμό τόσο του χορού όσο και του μόνιμου εράνου για το 1980.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

Οι πιο κάτω αριθμοί κέρδισαν δώρα που δεν ζητήθηκαν ακόμα:

- 2232 ηλεκτρικό σίδερο
- 2306 Αυλο ξύλινο
- 0019 Αριθμομηχανή
- 0143 Μπισκόττα
- 2519 Αερ. εισητήριο στην Βυρρητο
- 3593 Ατμοπλοϊκό εισητήριο στην Λατάκια

ΜΙΚΡΟ ΚΡΙΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΦΩΝΙΑ

«Διαφωνία = διαφορά απόψεων, αντίθεσις, διάστασις, εναντιότης απόψεων, γνώμων, ιδεών, αντιλήψεων»

απο το «Αντιλεξικόν ή ονομαστικόν της Νεοελληνικής» του Θ. Βοσταντζόγλου, εκδόσεις ΔΟΜΗ, Αθήνα.

μας μας βάλλει σε χίλιες δυο σκέψεις.

Δεν άκουσε ο κ. Νίκος Ιακωβίδης για λευκά κελιά, για σύγχρονες μέθοδες παρακολούθησης, αστυνόμευσης και καταπίεσης της προσωπικής ζωής, για ηλεκτρονικούς τρόπους φακελλώματος, για την απαγόρευση επαγγέλματος λόγω πολιτικών πεποιθήσεων (βερούσφερμπότν), για τις εξοντώσεις των αντιπάλων με επιστημονικούς τρόπους, για την δολοφονία από το επίσημο Γερμανικό κράτος των πολιτικών διαφωνούντων μέσα στα κελιά τους (ομάδα Μπάαντερ-Μαϊνχοφ), για την ποινικοποίηση των πολιτικών απόψεων στη Γερμανία; Σ' όλο τον κόσμο σημειώνουν με ανησυχία τις εξελίξεις του «μοντέλλου Γερμανία και τις προσπάθειες εξαγωγής αυτού του μοντέλλου σ' άλλες χώρες. (Κυτ. το βιβλίο: Καμπάνια ενάντια στο «Μοντέλο Γερμανία». Αθήνα 1978). Όμως οι μικροαστοι διανοούμενοι της Κύπρου συνειδητά ή ασυνειδητά κάνουν μεσάνυχτα από τέτοιους προβληματισμούς σε σημείο που να φέρνουν τη Γερμανία ως παράδειγμα χώρας που διαφυλάσσει τις ατομικές ελευθερίες!!!

Όσον αφορά το θέμα ότι η Δ. Γερμανία έχει το πιο ψηλό βιοτικό επίπεδο στην Δ. Ευρώπη επειδή έχει πολιτική «παρέμβαση του κράτους προνοίας» δεν θα μπορούσε στην ανάλυση του ρόλου της Δ. Γερμανίας μέσα στο παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας σε φτηνή και ακριβή εργατική δύναμη, ούτε και στο θέμα της κατάληψης των χωρών της περιφέρειας και της συσσώρευσης κερδών στη μητρόπολη γιατί αυτά θα θεωρούνται «άγνωστη γη» για την επαρχιωτική διάνοηση της αστικής τάξης της Κύπρου αφού δεν μπαίνουν στο προβληματισμό τους. Τέλος πάντων.

Ανάμεσα στα αποσπάσματα του Μάρξ και του Αλτουσερ διαβάζουμε ένα κείμενο του Σ. Σωφρονίου για τη «διαφθορά».

Στο άρθρο αυτό το φαινόμενο της διαφθοράς (συμφέροντα, χρηματισμός κλπ) αντιμετωπίζεται με ηθικολογικά κριτήρια, ιεραμιάδες και νοθεσίες και όχι σαν αποτέλεσμα συγκεκριμένης πορείας του Κυπριακού καπιταλισμού και του πολιτικού εποικοδομηματος του.

Μα με τι διαφωνούν επιτέλους οι συνεργάτες της διαφωνίας;

Σ. Παύλου

Κυκλοφόρησε λοιπόν και το περιοδικό «διαφωνία». Εχουμε στα χέρια μας το τεύχος αρ. 1 (Δεκ. 1980). Όμως δεν καταλάβαμε για τι διαφωνούν οι εκφραζόμενοι μέσα από το περιοδικό. Σε τι διαφωνεί η Διαφωνία (αν είναι για να διαφωνούν μεταξύ τους γράφοντας (ένα είδος χόμπυ δηλ. για εκτόνωση) ή αν διαφωνούν με τη Κυπριακή πραγματικότητα σε βάθος. Στην σελ. 3 γράφει η σύνταξη του περιοδικού ότι θέλει να εκφράσει φωνές που έχουν «κάποιες διαφωνίες (μικρούλες δηλαδή και λιγοστές - σμ. δική μου) απέναντι στη κυρίαρχη ιδεολογία».

Όμως η γενική και κυρίαρχουσα γραμμή που βγαίνει μέσα από τα άρθρα του περιοδικού δεν είναι η συνολική αμφισβήτηση της κυρίαρχης ιδεολογίας και των οικονομικών θεμελίων της αλλά η κριτική στο πολιτικό επίπεδο μιας κατάστασης που έχει φθαρεί και επειδή το περιοδικό δεν αμφισβητά ως το βάθος δεν φτάνει στην κοινωνική ταξική κριτική και δεν προβάλλει ως εναλλακτική λύση τίποτε το ριζικό, οι διαφωνίες του δεν είναι παρα μια προσφορά στο ΔΗΣΥ που καταδοκει (γιατί κι ο ΔΗΣΥ στην προσπάθειά του να παρουσιαστεί σαν εναλλακτική λύση αυτού του είδους την κριτική κάμνει). Το περίεργο με το περιοδικό αυτό είναι και η παράθεση αποσπασμάτων από τον Μάρξ τον Τρότσκι και τον Αλτουσερ. Όμως τα αποσπάσματα παραθέτονται απλώς χωρίς να λειτουργούν μέσα στις αναλύσεις της Κυπριακής πραγματικότητας. Έτσι ο Μαρξισμός ακαδημαϊκοποιείται και ακινδυνοποιείται. Γιατί ο Μαρξισμός δεν είναι η παράθεση των «Ιερων Κειμένων» αλλά ένα εργαλείο ανάλυσης και κριτικής της κοινωνίας (που στο περιοδικό «Διαφωνία» δεν χρησιμοποιείται καθόλου).

Έτσι δίπλα από αποσπάσματα του Μάρξ και του Αλτουσερ διαβάζουμε ένα άρθρο του Νίκου Ιακωβίδη με τίτλο «Το Οικονομικό σύστημα - Κοινωνική Ευημερία και πολιτικές ελευθερίες» που σαν σοβιετολόγος του ψυχρού πολέμου (σημ: μιλά για τις δυνάμεις του μαρξιστικού ολοκληρωτισμού) υποστηρίζει ότι η Δυτική Γερμανία είναι παράδειγμα κράτους προνοίας που «έχει ψηλό βιοτικό επίπεδο με παράλληλη ύπαρξη των ατομικών και πολιτικών ελευθεριών».

Ντροπή! Το να υποστηρίζει σήμερα κάποιος ότι η Δυτική Γερμανία διαφυλάσσει τις ατομικές και πολιτικές ελευθερίες ε-

ΤΟ Σ.Ε.Κ.Η. - Ο Θ.Ο.Κ. ΚΑΙ Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Τον τελευταίο καιρο αρχισε μια εντονη πολεμικη απο μερους του Σωματειου Ελλήνων Κυπριων Ηθοποιων (ΣΕΚΗ), ενάντια στη Διεύθυνση του ΘΟΚ και στη νέα Συντεχνία Ηθοποιων (ΠΑ.ΣΗ). Το ΣΕΚΗ κατηγορει το ΘΟΚ για «ελλειψη προγραμματισμου και πολιτικης, εξωπραγματικο ρεπερτόριο, πολυτέλειες και σπατάλη, εβνοιοκρατία» κ.λ.π. και την Παγκύπρια Συντεχνία Ηθοποιων (ΠΑ.ΣΗ) σαν το «Σωματείο της Διέφθυνσης του ΘΟΚ». Η ανακοίνωση παίρνει διαστάσεις πολέμου φθορας και η ηγεσία του ΣΕΚΗ προβάλλει σαν ο μόνος αναμορφωτής του ΘΟΚ και των καλλιτεχνικών πραγμάτων στον τόπο!

Επειδη υπάρχει ο κίνδυνος των εντυπώσεων θα θέλαμε απο την αρχη να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους.

Πρώτα για το νέο Σωματείο Ηθοποιων την Παγκύπρια Συντεχνία Ηθοποιων (ΠΑ.ΣΗ). Αφτη η συντεχνία είναι το αποτέλεσμα μιας κρίσης που ξεσπασε στους κόλπους του ΣΕΚΗ στην τελευταία χρονιάτικη Συνέλευση και που αποτελείται απο τους μισους σχεδον ηθοποιους αφτου του τόπου. Τα αίτια, οι λόγοι, κ.λ.π που οδήγησαν στη διάσπαση των ηθοποιων και την ίδρυση νέας Συντεχνίας τα αφήνουμε για την ώρα μια και θα αποτελέσει αντικείμενο μελλοντικής αρθρογραφίας. Πάντως είναι καλά να πούμε πως το ΣΕΚΗ υπάγεται στη Συντεχνία της Σ.Ε.Κ. Και απο παλια σε πάρα πολλά μέλη-ηθοποιους υπήρχε η διαφωνία-αποψη πως οι ηθοποιοι θάπρεπε να αποτελέσουν αφτόνομη, ανεξάρτητη συντεχνία, μπροστα στους κινδύνους ποδηγήτησης απο ενα μεγαλύτερο συνδικάτο. Πέρα απ' αφτο υπήρξαν για πολλά

χρόνια τεράστιες συζητήσεις και διαφορες για την κατοχύρωση των δημοκρατικών διαδικασιων μέσα στους κόλπους του ΣΕΚΗ, μια και για τόσα χρόνια παρέμεναν στην ηγεσία τα ίδια άτομα και κάθε φορα που κινδύνεβαν να χάσουν τα πόστα-τους, οχυρωνονταν πίσω απο τον αντιδημοκρατικο τρόπο εκλογων (πλειοψηφικο), και διαιωνίζονταν στην ηγεσία. Αξίζει επίσης να τονίσει κανένας πως ποτε στα χρονικα του ΣΕΚΗ δεν λειτουργήσαν οι στοιχειώδεις κανόνες συζήτησης και διάλογου με δημοκρατικές διαδικασίες. Για όλα αφτα και για ενα σωρο αλλα προβλήματα και διαφορες, θα αποτελέσουν οπως ειπαμε πιο πάνω αντικείμενο ντοκουμενταρισμένης αρθρογραφίας για να φανει η αναγκαιότητα ή η αφορμη που οδήγησε στην ίδρυση μιας νέας συντεχνίας Ηθοποιων.

Τώρα θα σταθούμε σ' ενα ζήτημα: Γιατι αποφάσισε σήμερα το ΣΕΚΗ να εξαπολύσει αφτη πολεμική! Επειδη και δω υπάρχει κίνδυνος δημιουργίας εντυπώσεων, θα θέλαμε να τοποθετηθούμε και στο θεσμο και

την ιστορία του ΘΟΚ σαν Κρατικού Οργανισμού. Ο Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου (ΘΟΚ) είναι ο πρώτος κρατικός φορέας Πολιτιστικής δράσης του νεοσύστατου Κυπριακού Κράτους. Κι οπως είναι φυσικο ενας τέτοιος Κρατικός φορέας δεν μπορούσε να ήταν τιποτε αλλα παρα εξάρτημα της αστικής τάξης, της άρχουσας αστικής τάξης δηλαδή που ίδρυσε αφτον τον οργανισμό. Σε καμια περίπτωση λοιπον αφτος ο οργανισμος δεν μπορούσε και δεν μπορεί να εκφράσει αλλη τάξη παρα την τάξη που τον ίδρυσε και θαταν αφέλεια να πιστέβει κανένας πως ο ΘΟΚ μπορούσε τοτε να κάνει θέατρο για το λαο, για τις μάζες, για τα φτωχα στρώματα και για την εργατια. Κι αφτο το γεγονός και αφτη την πραγματικότητα όλοι οι προοδευτικοι ανθρωποι το γνωρίζουν. Και ασφαλως και οι ηγέτες του ΣΕΚΗ που κατα τα αλλα λένε πως είναι προοδευτικοι. Τώρα αφτο είναι το ενα σκέλος! Μαφτα που ειπαμε πιο πάνω, δεν σημαινει με κανένα τρόπο πως ο ΘΟΚ και οι καλλιτέχνες-του (εργάτες-του) δεν εδωσαν η δεν εκαναν θέατρο ποιότητας ή δεν αξίζουν. Δεν μπορούμε ομως να πούμε πως αφτη η ποιότητα είχε απήχηση στα χαμηλα στρώματα. Και είναι φυσικο! Είναι χαρακτηριστικο γνώρισμα κάθε ταξικής κοινωνίας.

Η ξαφνικη επίθεση της ηγεσίας του ΣΕΚΗ μας δημιουργει πολλά ερωτηματικά. Για 10 ολόκληρα χρόνια υπηρετου αφτον τον οργανισμό, και για 10 ολόκληρα χρόνια δεν ηταν τιποτε αλλο παρα υπάλληλοι αφτου

του οργανισμού. Ως εδω δεν καίξει κανένας-κανένα. Όλοι οι εργαζόμενοι είναι εργάτες-υπάλληλοι κάποιου η κάποιων. Φυσικα στην περίπτωση αφτη οι υπάλληλοι καλλιτέχνες αφτου του οργανισμού διάλεξαν να είναι υπάλληλοι του ΘΟΚ, υπογράφοντας συγκεκριμένο συμβόλαιο με συγκεκριμένους όρους εργοδοσίας και εργοδοτούμενου. Ξαφνικα σήμερα μέσα απο τις ανακοινώσεις του ΣΕΚΗ διαφαίνεται μια τάση φιλοδοξία να παίξει το ρόλο του αναμορφωτη του ΘΟΚ. Του αναμορφωτη ενος Κρατικού εξαρτήματος. Μα μήπως αν υπάρχει κρίση, αφτο δεν είναι σύμπτωμα μιας γενικότερης κρίσης του συστήματος; Και γιατί μας ξαφνιάζει το γεγονός πως η διεφθυνση «μεροληπτε» «ολιγορει», κ.λ.π.; Μήπως για 10 χρόνια ήταν όλα ρόδινα;

Εδω προκύπτει ενα αλλο σπουδαίο ερώτημα! «Μη ισοροπημένη μεταχείρηση των ηθοποιων», «διαιρετικο και διασπαστικο πνεύμα απο τη διεφθυνση» κ.λ.π λέει η ανακοίνωση του ΣΕΚΗ.

Χωρις να το θέλει η ηγεσία του ΣΕΚΗ πέφτει σε τρομακτικές αντιφάσεις. Είναι σε ολους γνωστο πως για μια σημαντικη χρονικη περιοδο στο ΘΟΚ επικρατούσε μια ηγεμονία. Μια «ελιτ» αριστων και τέλειων ηθοποιων-σκηνοθετων. Κι απο την αλλη ηθοποιοι νέοι-ασημοι-που θέλανε πολύ δρόμο για να φτάσουν τα υψηλών συνταδερφων «ΣΤΑΡ».

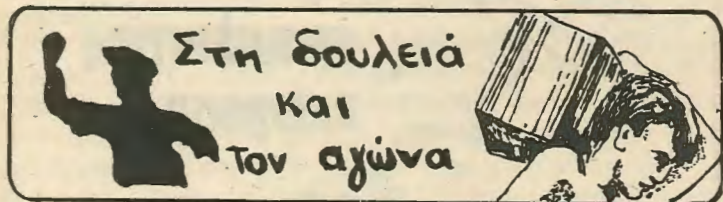
Σήμερα φαίνεται πως η «δυναστεία» αφτη παρακάμζει και υπάρχουν ενδείξεις οτι θα την

διαδεχει κάποια άλλη. Δεν ξερομε ακόμα! Ομως είναι πολυ φυσικο! Σε μια ταξικη κοινωνία οπου υπάρχει ανιση κοινωνικη και οικονομικη βάση, υπάρχει ακριβως και ανιση βάση στην κουλτούρα, πολυ δε περισσότερο σ' ενα θεσμο κρατικού θεάτρου, μιας τέτοιας κοινωνίας που για να διατηρηθεί χρειάζεται να αναπτύσσει τον συναγωνισμό, τις «βεντέτες», τους «σταρς» κ.λ.π.

Απο τη μια δικαιολογημένη η οργη της ηγεσίας του ΣΕΚΗ κι απο την αλλη μια καιροσκοπικη χρησιμοποίηση του γεγονότος της κρίσης για σκοπους πολυ εβνοητους. Κρυμμένοι πίσω απο ενα «προοδευτικο πουριτανισμο και σωβινιστικο δόγμα», θέλουν να είναι οι μόνοι αναμορφωτές μιας πολιτιστικής ζωής που δυστυχως ακόμα, απο κανένα προοδευτικο φορέα δεν αντιμετωπίστηκε σοβαρα και υπέφθυνα κι ούτε καν προσεγγίστηκε σωστα το θέμα για να ζυπνήσει πολιτιστικά αφτος ο λαος και να πάρει την τύχη του στα χέρια του.

Αν θέλουμε να παίξουμε κάποιο ρόλο στα πολιτιστικά αφτου του τόπου θάταν καλά να βλέπαμε και να αναλάβουμε τους λόγους που καθημερινα ο Κυπριακος λαος κι η νεολαία μας βομβαρδίζεται με Κυπριοτητα σκετς ανούσια μελοδράματα και «Αγγελους του Τσαρλν» και τις Κυριακες εκτονώνεται στα γήπεδα και στις DISCODECK! Οσο για το ΘΟΚ και την Αστικη τάξη της Κύπρου πιστέβω πως κάνουν πολυ καλά τη δουλειά τους!

Κώστας Χαλαμπίδης

Και ξαφνικα σοβαρεύτηκαν. Αφου σκηνοθέτησαν κάθε είδους αθλιότητα αποφάσισαν μια κι άλλαξε ο χρόνος να το ριξουν στον πατριωτισμο. Οι ξέφρενοι χώροι και τα τραγούδια της κακίας ώρας σταμάτησαν και ξεπρόβαλε ο σοβαρος άνθρωπος για να πει:

«Κάθε φορα που πλησιάζει να φύγει ένας χρόνος και να ρθει ένας άλλος η σκέψη όλων μας τρέχει πάντα στα σκλαβωμένα χώματα της πατρίδος που εδω κι έξη χρόνια ζουν κάτω απο τή μπότα του κατακτητη».

Το ΡΙΚ λοιπον θυμάται κάθε φορα που αλλάζει το ημερολόγιο οτι υπάρχουν και κατεχόμενα εδάφη.

Η πουλημένη Κερύνεια ξεπροβάλλει στην οθόνη. Το γραφικο λιμανάκι προσπαθει μέσα απο τις αλυσίδες της ντόπιας και ξένης εκμετάλλευσης να μιλήσει

Δεν πρόκειται για θηλυκο κάτοικο του πλανήτη Αρη. Είναι μονάχα σκηνη απο το εορταστικο «αγωνιστικο» πρόγραμμα του Ρ.Ι.Κ «Δεν ξεχνάω».

στις καρδιες των ανθρώπων. Αμέσως το πνίγει η παραλία της Αμμοχώστου που παρουμεσιάζεται να επιμένει πως «εδω τελειώνουν όλα». Η ώρα κοντεύει

Αθλιότητες

δώδεκα τα μεσάνυκτα. Η Κερύνεια ξαναπροβάλλεται σα φοντο κάτω απο το ρολόι που δείχνει την ώρα. Αγωνία...στις καρδιες τόσων ανθρώπων. Θα γυρίσει τώρα ο χρόνος... Η Κερύνεια κάνει μια τελευταία προσπάθεια να επικοινωνήσει με το λαο της. Μάταιος κόπος! Τα κάλαντα ακούονται κι η κάμερα σεριανίζει στο στούντιο του Ρ.Ι.Κ. «Χαρά» και «Ευτυχία» βασιλεύει παντου....

Μέσα σε καποιες παγωμένες παράγκες ίσως να πνίγεται ενα βουβο παραπονεμένο κλάμα. Η εικονα της πουλημένης απο τη Δεξια πατρίδας σκέφτηκε τη καρδια των περιφρονημένων ανθρώπων. Και μόλις εκείνη η μικρη πρώτη σπύθα της πεθυμίας για αγώνα ξεπετάχτει στην ψυχη τους οι ασημένοι άνθρωποι του ημικρατικού ιδρύματος πιστοι στις διαταγες των αφεντάδων του κράτους θα ευχηθουν

«Χρόνια Πολλα», «Ελευθερη Πατρίδα» και θα βάλουν κάποιο Μαρίνο η κάποιο Δάκη να κουνιέται μπροστα μας σαν να βρισκόμαστε σε μπαρ.

Κι αν τώρα τα παλαβα μυαλα τους σκαρφίζονται κάθε είδους μπλόφα για να κοροϊδεύουν τους απλους ανθρώπους, αν σήμερα σπάζουν πλάκα με τον αν θα ερθει ο Καρνάβαλος στη Λευκωσία, αυριο θα παίρνουν συνεντεύξεις και θα λένε.

«Ξέρετε αποφασίστηκε να επιστραφει η Κερύνεια κι όχι η Αμμοχώστος. Ποια η γνώμη σας παρακαλώ;»

Μα δεν χρειάζεται κυριοι ναρθει ο Καρνάβαλος στη Λευκωσία. Καρνάβαλος εισαστε κι εσεις απο χρόνια τώρα κι ουτε μπορεί να σας συναγωνιστει αυτος της Λεμεσου.

Τώρα κόβουν τη βασιλόπιττα κι απευθύ-

νουν ρητορικες ευχες περι αγώνα. Αλλάζουν σε διαγωνισμο απο ενα τροχο αυτοκινήτου και χαρίζουν δώρα κι ευχες στους πάντες και τα πάντα. Τα πάντα είναι τόσο «ωραία» όσο και ηλίθια.

Υπάρχει μόνο μια απορία σε κεινο το χαζοπάλαβο πρωτοχρονιάτικο πρόγραμμα.

Δεν υπήρξε πολιτικός ηγέτης που να μην γελιοποιηθει. Μήπως είναι κι αυτη η υπόθεση μέσα στα πλαίσια της απο χρόνια τώρα ταξικής συνεργασίας; Η μήπως τέτοιες είναι οι θέσεις που εκφράζουν όλοι εκείνοι οι αντρες που ακόμα και γελοιοποιημένοι νοιώθουν να προωθούνται μ' αυτο το τρόπο.

Ποιος θα απαντήσει; Μα ασφαλως το ΡαδιοΦΩΝΙΚΟΝ Ιδρυμα Κύπρου στη πρωτοχρονιάτικη «χαρούμενη» εκπόμψη που θα καλοσωρίζει το 1982.

Τίποτα άλλο. Ο κανένας ίσως να είναι αυτο που φαίνεται πως είναι.

Γ. Τζιβας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΦΙΛΙΑΣ

ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ - ΚΥΠΡΟΣ

Πραγματοποιήθηκε τη Δεφτέρα που μας πέρασε η εναρξη της Κινηματογραφικής συνάντησης φιλίας των τριων χωρων, Ελλάδας-Τουρκίας-Κύπρου. Η συνάντηση αφητη φιλίας οργανώθηκε απο την Κινηματογραφική λέσχη λεφκοσίας σε συνεργασία με την Πανελλήνια Ένωση Κριτικων Κινηματογράφου (ΠΕΚΚ) και τη εταιρεία Cactus και ανεξάρτητους Τούρκους Κινηματογραφιστες. Το πρόγραμμα των προβολων περιλαμβάνει ταινίες που βραβεύτηκαν σε διάφορα φεστιβάλ και που θίγουν καφτα κοινωνικοπολιτικά προβλήματα της σύγχρονης ιστορίας των τριων χωρων.

Η πρώτη μέρα της εναρξης των προβολων έγινε μέσα σ' ένα πολυ ζεστο κλίμα και μια φορτισμένη συναισθηματικά ατμόσφαιρα. Δυο Κύπριοι βοσκοι, παλιοι φίλοι για 40 χρόνια, ο Ελληνοκύπριος Ατσίκκος και ο Τουρκοκύπριος Κεμαλ, με τα λαϊκα-τους ποιήματα και απλα λόγια εβαλαν τη σφραγίδα της επιτυχίας αφτης της κινηματογραφικής συνάντησης. Οι καλλιτέχνες Φαίδρος Καβαλλάρης, Νεόφυτος Ταλιώτης και Κώστας Χαραλαμπίδης, έδωσαν με τα τραγούδια-τους ενα σωστο κλίμα αφτης της ανάγκης κι αφτης της επιθυμίας, ν' απλώσουμε τα χέρια οι τρεις λαοι, κόντρα στα μεγάλα συμφέροντα της ντοπιας και ξένης ολιγαρχίας.

Την εκδήλωση χαιρέτησαν εκπρόσωποι απο την Τουρκία, Ελλάδα και Κύπρο.

Ο Γραμματέας της κινηματογραφικής Λέσχης Λε-

φκοσίας Πανικός Χρυσάνθου στο χαιρετισμο-του τόνισε:

«Είναι πολυ λογικο να διερωτηθει κάποιος γιατι μια μικρη κινηματογραφική λέσχη, με περιορισμένες δυνατότητες που γίνονται ακόμα πιο περιορισμένες λόγω του μικρου και κλειστου χώρου στον οποίο λειτουργει, έχει αναλάβει μια εκδήλωση τόσο φιλόδοξη όσο η «Κινηματογραφική Συνάντηση Φιλίας». Η ιδέα κι η προσπάθεια για υλοποίηση αφτης της εκδήλωσης πηγάζει απο τις ίδιες τις αρχες και τους στόχους της Κινηματογραφικής Λέσχης Λευκωσίας. Όταν το 77 παίρναμε την απόφαση για επαναλειτουργία της Λέσχης, υστερα απο 3 χρόνια διακοπη, ειχαμε συνειδητοποιημένο στο μυαλο μας πως η τέχνη (και στη περίπτωση μας η υπαρξη και η λειτουργία μιας κινηματογραφικής λέσχης) είναι πολυτέλεια σε μια χώρα, που η μιση βρίσκεται υπο κατοχη, κι οι κάτοικοι της είναι βίαια χωρισμένοι, αν δεν τα καταφέρει να συνδεθει με τα προβλήματα και την πραγματικότητα του τόπου. Χωρις, να παραμελούμε την αναπτυξη της κινηματογραφικής παιδείας με προβολες ταινιων απο την ιστορία της τέχνης του κινηματογράφου, προσπαθούμε να οργανώνουμε με τέτοιο τρόπο τη δραστηριότητα της ωστε να συνδέουμε εμμεσα η αμεσα τη δουλεια μας με τα ιδιαίτερα προβλήματα

που αντιμετωπίζει ο τόπος.

Η Κινηματογραφική Συνάντηση Φιλίας εντάσσεται σ' αυτά τα πλαίσια. Μ' αυτη θέλουμε να εκφράσουμε την πίστη πως οι λαοι της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου, μπορούν να ζήσουν ειρηνικά κι αδελφωμένα, παρόλο που φαίνεται απο τη πρώτη ματια πως εχουν μεγάλες και αγεφύρωτες διαφορες. Οι διαφορες αυτες είναι πλαστες κι υποκινούνται απο τα ξένα συμφέροντα και τον ντόπιο σωβινισμο. Οι λαοι δεν εχουν συγκρουόμενα συμφέροντα.

Το γεγονός πως η εκδήλωση αυτη οργανώνεται στην Κύπρο, όπου τα τραύματα του πολέμου είναι νωπα, πολλοι απο μας ειμαστε πρόσφυγες στην ίδια την πατρίδα μας, εχουμε νεκρους, αγνοουμένους, ειμαστε χωρισμένοι βίαια σε δυο ζώνες με μια διαχωριστική γραμμη λίγα μέτρα πιο πέρα, δείχνει πως κάποιες δυνάμεις ανάμεσα στους τρεις λαους οχι μόνο δεν σιωπουν πια μπροστα στην εθνικιστική προπαγάνδα αλλα εχουν τη τόλμη να υλοποιήσουν τη φιλία και συναδέλφωση.

Οι συντηρητικές δυνάμεις κοροϊδεύουν τα συνθήματα της συναδέλφωσης ρωτώντας πως είναι δυνατόν να σμιζουμε τα χέρια με τους δολοφόνους, τους βιαστες, αυτους που μας εδιωξαν απο τα σπίτια και τη γη μας. Κάτι ανάλογο λένε οι ίδιες

δυνάμεις (με διαφορετικο εθνικο χρώμα) πέρα απο τη διαχωριστική γραμμη. Είναι αλήθεια πως κι οι δυο κοινοτητες της Κυπρου εχουν υποφέρει πολυ πληρώνοντας με αίμα την αντιπαράθεση τους. Είναι ακόμα αλήθεια πως εχουμε κληρονομήσει απο αυτη την πρόσφατη περιπέτεια μια αμοιβαία καχυποψία. Ξέρουμε όμως να ξεχωρίζουμε πως οι λαοι δεν εχουν καμια ευθύνη γι αυτη την κατάσταση, ακόμα κι αν παρασύρθηκαν απο το κλίμα και την ανάγκη και συμμετείχαν στο σκοτωμο. Η ευθύνη βαρύνει αποκλειστικά τους ξένους υποκινητες και τις ντόπιες φασιστικές δυνάμεις, που βάλθηκαν να χωρίσουν δυο κοινοτητες που εζησαν αιώνες ειρηνικά αδελφωμένα.

Δίνουμε τα χέρια στ' αδελφια απο την Ελλάδα και την Τουρκία εκπέ-

ποντας το μύνημα της φιλίας με την αλληλογνωριμία και την προσέγγιση μέσα απο τον κινηματογράφο. Όταν οι Ελληνες και οι Τουρκοι, οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι βάλουν μπροστα την προοπτική ενος κοινοτου αγώνα κι ενος μέλλοντος ειρηνικου, συναδελφικου, τότε θα ελθει ο καιρος που δε θα περνουν πια τα σχέδια κι η προπαγάνδα των ξένων και ντόπιων σκοταδιστων κι εκμεταλλευτων.»

Στην Κινηματογραφική αφτη συνάντηση φιλίας που τελειώνει την Κυριακή 11 Γενάρη 81, ανάμεσα στις ταινίες που προβάλλονται, ξεχωρίζουν τρεις σημαντικές αντιπροσωπεφτικές ταινίες κι απο τις τρεις χώρες: «Ο Μεγαλέξαντρος» του Θόδωρου Αγγελόπουλου, (Ελλάδα), «Το Κοπάδι» του Γινλμαλ Γκιουνεϋ, (Τουρκία) και «Το Αργάκι» του Αντρέα Κων/δη (Κύπρος).

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

Συνέχεια απο την 1η σελ.

στο όπως γίνεται τώρα τη παθητική του αδράνεια.

Ενα σημαντικό στοιχείο που τους βοηθα είναι το ότι έπεισαν το λαο ότι οι συνομιλίες πρέπει νάναι μυστικές. Η κάθε πλευρα λέει ότι το κάνει αυτο για να μη μάθει ο εχθρος μια σειρά στοιχεία που θα τον βοηθήσουν στις συνομιλίες. Το πιο βέβαιο είναι ότι και οι δυο ξέρουν πολυ καλά τι κρύβει ο καθένας.

Το ίδιο και οι κυβερνήσεις Αγγλίας, Αμερικης, Ελλάδας και Τουρκίας. Και οι δυο ήξεραν πολυ καλά το πια πορεία θ' ακολουθούσαν οι συνομιλίες απο τότε μέχρι σήμερα. Η μυστικότητα, οι υπαναχωρήσεις και τα τολμηρα βήματα δεν ήταν - και δεν είναι - τίποτα άλλο παρα θεατρινισμοι για να αποπροσανατολίσουν και να απογοητέψουν το κυπριακο λαο. Πράγματι τόχουν καταφέρει σε μεγάλο βαθμο. Η μυστικότητα των συνομιλιων προστάτησε τους αστους κάι των δυο κοινοτήτων απο το να καταλάβει ο λαο το βρώμικο παιγνίδι τους. Γι' αυτο και πρέπει να απαιτήσουμε οι συνομιλίες να γίνονται ΔΗΜΟΣΙΑ και όχι μυστικά. Η τηλεόραση χρησιμεύει για να μας αποβλακάνει με ότι πιο ανούσιο

και αντιδραστικο φτιάχει η αστική κουλτούρα. Θα μπορούσε τουλάχιστο να βοηθήσει να δούμε αυτους τους κυρίους να παζαρεύουν τα συμφέροντα τους και μαζί και τις ζωες μας.

Όμως το πιο σημαντικό είναι ότι οι συνομιλίες πρέπει να διεξαχθουν απο τις δυο κοινοτητες κι όχι τη φούχτα των αστων. Ακόμα και με βάση το ίδιο το αστικό σύνταγμα η εκτελεστική εξουσία δεν δικαιούται να κατασκευάζει σύνταγμα αλλα απλως να εκτελει το ήδη υπάρχον. Και απο τη δικη τους πλευρα οι συνομιλίες είναι άκυρες γιατι το ουσιαστικο τους περιεχόμενο είναι η δημιουργία ενος συντάγματος.

Τα εργατικά και εργατοαγροτικά κόμματα Ε/Κυπριων και Τ/Κυπριων όπως και οι συντεχνίες μπορούν να συνεισφέρουν σε πολυ μεγάλο βαθμο στη πραγματική λύση του ζητήματος. Αυτο μπορεί να γίνη αν συναντηθουν και φτειάζουν ένα κοινο πρόγραμμα λύσης του Κυπριακου πάνω στη βάση της δικαίωσης των Ε/Κ και Τ/Κ εργατων και φτωχων αγρωτων. Ενα τέτοιο βήμα είναι μια πολυ μεγάλη συνεισφορα στην υλοποίηση του ΚΟΙΝΟΥ ΜΕΤΟΠΟΥ Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Το πρόγραμμα

αυτο πρέπει να προωθηθει και στις δυο κοινοτητες ενάντια στις αστικές τάξεις που βρίσκονται στην εξουσία. Ενα τέτοιο πρόγραμμα θα πρέπει να περιλαμβάνει το διώξιμο όλων των στρατων και βάσεων, τη κρατικοποίηση όλων των μεγάλων εταιρειων και των τραπεζων ντόπιων και ξένων, του εισαγωγικου και εξαγωγικου εμπορίου διότι ακριβως είναι μέσω αυτων που ο Ιμπεριαλισμος επιβάλλει τη κυριαρχία του. Πρέπει ακόμα το πρόγραμμα αυτο να περιλαμβάνει τη διασφάλιση της Τ/Κ κοινοτητας σαν εθνικής μειονότητας, και του δικαιώματος της γι' αυτοδιάθεση.

Ο κάθε εργαζόμενος πρέπει να πρωτοστατήσει στην ενεργοποίηση της εργατικής τάξης Ε/Κ και Τ/Κ. Είναι ο μοναδικος τρόπος να απαλείψουμε τη δικοινοτική αντίθεση να διώξουμε τους ξένους στρατους και τη ξένη και ντόπια εκμεταλλευτική τάξη. Είναι επίσης ο μοναδικος τρόπος ν' απλώσουμε το χέρι στις εργατικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας για να φτιάξουμε μαζί τους την ειρήνη στην περιοχή εξαλείφοντας τις εθνικές αντιθέσεις αλλα ακόμα και εξαλείφοντας τις αντιθέσεις στην ίδια την κοινονια μας.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περιπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικο: £2.600
Εξωτερικο:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερικη: £6.500